

По стъпките на Великия лекар

ПО СТЬПКИТЕ НА ВЕЛИКИЯ ЛЕКАР	1
Нашият образец	3
БРАТСКА ЛЮБОВ	6
ЛИЧНА СЛУЖБА	7
ДНИТЕ НА НЕГОВАТА СЛУЖБА	8
ТОЙ ИЗЯВИ СЛАВАТА СИ И	10
УЧЕНИЦИТЕ МУ ПОВЯРВАХА В НЕГО	10
ТОЙ ЩЕ ВЗЕМЕ АГЪНЦАТА СИ НА РЪЦЕ И ЩЕ ГИ НО СИ НА ГЪРДИТЕ СИ	13
В ХРИСТОВИТЕ РЪЦЕ ПЕТТЕ ЕЧЕМИЧЕНИ ХЛЯБА БЯХА ДОСТАТЪЧНИ, ЗА ДА НАХРАНЯТ МНОЖЕСТВОТО	16
С ПРИРОДАТА И С БОГА	19
Време за почивка	20
ДОКОСВАНЕ С ВЯРА	22
ТОЙ НИ СПАСЯВА НЕ ЗАРАДИ ДЕЛАТА НА ПРАВДА, КОИТО СМЕ ИЗВЪРШИЛИ, А ЗАРАДИ МИЛОСТТА С И	24
"ГОСПОДИ, АКО ИСКАШ, МОЖЕШ ДА МЕ ОЧИСТИШ!"	26
"И ЩЕ ПОЛУЧИТЕ МИР"	29
ЛЕКУВАНЕ НА ДУШАТА	30
ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?	34
СТАНИ И ХОДИ!	34
ИДИ СИ И ОТСЕГА НАТАТЪК НЕ	36

СЪГРЕШАВАЙ ПОВЕЧЕ	36
ТРЯБВА ДА СЕ ОТНЕМЕ ПЛЯЧКАТА НА СИЛНИЯ	39
СПАСЕНИ, ЗА ДА СЛУЖАТ	41
"СЛАВАТА МИ Е ВИНАГИ ПРЕД ТЕБЕ"	43
"ДАРОМ СТЕ ПРИЕЛИ, ДАРОМ ДАВАЙТЕ!"	45
"Ето, Аз съм с вас през всички дни!"	46
ДЕЛОТО НА ЛЕКАРЯ	48
ВЗАИМНАТА РАБОТА НА БОЖЕСТВЕННОТО И ЧОВЕШКОТО	49
ИЗТОЧНИКЪТ НА ИЗЦЕЛЕНИЕТО	49
Грехът е причина за болестта	50
Божии закони на живота	50
Евангелието на здравето	51
Голямата нужда от едно по-основно образование	52
Един Божи помощник в стаята на болния	53
Грижа за душата	55
БОЖИИТЕ ОБЕЩАНИЯ	56
ЛЕКАРЯТ - ВЪЗПИТАТЕЛ	58
ВЪЗПИТАНИЕ В ЗДРАВНИ ПРИНЦИПИ	58
УПОТРЕБАТА НА ЛЕКАРСТВА	59
ВЪЗСТАНОВЯВАЩА СИЛА В ПРИРОДАТА	60
ПРИРОДНИ ЛЕЧЕБНИ СРЕДСТВА	60
ЗАПАЗВАНЕ НА ЗДРАВЕТО	60
ЗАПОЗНАВАНЕ С БОРБАТА НА ЖИВОТА	61
ОСНОВА НА РЕФОРМАТА	62
НЕОБХОДИМОСТ ОТ БОЖЕСТВЕНА СИЛА	63
ПОУЧЕНИЯ В ДОМА	63
СИЛАТА НА ПРИМЕРА	64
ЛЕКАРЯТ И ВЪЗДЪРЖАНИЕТО	65
ОБЕЗСЪРЧЕНИЯ В ЛЕКАРСКАТА РАБОТА	65
ЛИЧНИ НУЖДИ И ОПАСНОСТИ	66
ЕДИНСТВЕНАТА СИГУРНОСТ	66
ЛЕКАРИ - МИСИОНЕРИ	67
ПОУЧАВАНЕ И ЛЕКУВАНЕ	67
ДЕЛОТО НА УЧЕНИЦИТЕ	68
НУЖДАТА ОТ ЕВАНГЕЛИЕТО	69
ХРИСТОВИЯТ НАЧИН ДА ПЕЧЕЛИ НАРОДА	70
ДЕЛОТО НА БОЛНОГЛЕДАЧА-ХРИСТИЯНИН	71
ПОУЧАВАНЕ В ЗДРАВНИТЕ ПРИНЦИПИ	72

ЛИЧНА РАБОТА	73
ВСИЧКИ ТРЯБВА ДА РАБОТЯТ	73
ЦЪРКВАТА - ЕДНО ВЪЗПИТАТЕЛНО ДЕЛО	74
НАЙ-ПОЛЗОТВОРНИТЕ РАБОТНИЦИ	75
ЕДИН ПО-ШИРОК ОБХВАТ НА ДЕЙСТВИЕ	76
МАЛКИ СЛУЧАИ	77
САМОИЗДЪРЖАЩИ СЕ МИСИОНЕРИ	78
Такт и съчувствие	79
ЕДНА НАВРЕМЕННА ДУМА	81
БОЖЕСТВЕНО БОГАТСТВО	81
Липса на съчувствие	84
Как се печелят сърца	85
Спасени чрез надежда	86
Как да наставяваме	87

Нашият образец

Нашият Спасител Исус Христос дойде на този свят, за да откликва неуморно на човешките нужди. "Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе" (Мат.8:17), за да служи на човечеството във всичко. Дойде да премахне бремето на болестта, на мизерията и на греха. Неговата задача бе да възстанови човека и да му даде здраве, мир и един съвършен характер.

Различни бяха обстоятелствата и много - нуждите на търсещите помощта Му, но Той не оставаше никого да си тръгне, без да му е помогнал. От Него струеше поток на целебна сила и това лекуваше духа, душата и тялото на хората.

Делото на Спасителя не се ограничаваше по време и по място, Божието състрадание не познаваше граници. Дейността Му на изцелението и поучението бе така всеобхватна, че в цяла Палестина нямаше такова здание, което да побере тълпящия се народ. Лекуваше доведените при Него болни навсякъде - по склоновете на Галилейските планини, по пътищата, на морския бряг, в синагогите. Във всеки град, във всяка местност, във всяко село, където минаваше, Исус полагаше ръце върху страдащите и ги лекуваше. Той утешаваше всяка душа, чийто сърце бе готово да приеме веста Му, като я уверяваше в любовта на небесния Баща. През целия ден обслужваше посетилите Го, а вечер посвещаваше вниманието си на онези, които трябваше да работят за прехраната на семействата си. Исус носеше големият товар на отговорност за спасението на хората. Знаеше, че всички биха погинали, ако в принципите и целите на човешкия род не настанеше решителен поврат. С тази отговорност бе изпълнена душата Му

и никой не можеше да прецени тежестта на Неговия товар. Той беше сам през детството, през младостта и през зрялата Си възраст. А да си в Неговото присъствие, означаваше да бъдеш на небето. Всеки ден срещаше изпитания и изкушения, всеки ден се докосваше до какви ли не злини и беше свидетел как те властваха над душите, които искаше да благослови и спаси. Но въпреки това не се уморяваше, нито обезсърчаваше.

Винаги подчиняваше желанията Си на Своята мисия. Прославяше живота Си, като подчиняваше всичко на волята на Своя Отец. Когато майка Му Го намери още като дете седнал между книжниците и Го запита: "Синко, защо постъпи тъй с нас?", Той отговори - и отговорът Му е ключът на Неговото жизнено дело: "Защо Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:48,49).

Животът Му бе едно непрекъснато себеотдаване. В този свят нямаше дом с изключение на случаите, когато приятели Го приемаха като странник. Дойде заради нас да води живот на последен бедняк и да живее и работи между нуждаещите се и страдащите. Непризнат и непочитан бе Той от народа, за който беше направил толкова много.

Исус бе винаги търпелив и благоразположен към страдащите, които Го посрещаха като пратеник на живота и мира. Разбираше нуждите на възрастните, на младежите и на децата и към всички отправяше поканата: "Дойдете при Мене!". При мисионската Си работа Той употребяваше повече време за лекуване, отколкото за проповядване. Чудесата Му потвърждаваха истинността на твърдението Му, че е дошъл не да погубва, а да спасява. Но където и да се насочеше, вестта за Неговата милост Го предшестваше. Където и да отидеше, всички които бяха изпитали на себе си Неговото състрадание, се радваха на здраве и обновени сили. Около тези хора се събираха големи множества, за да чуят от устата им за делата, които Господ бе извършил. Гласът Му бе първият звук, които някои чуваха; името Му беше първата дума, която изговаряха; лицето Му бе първото нещо, което виждаха. И как тогава да не обичат Исус и да не възвестяват славата Му? Когато минаваше край градове и села, Той бе като жив поток, пръскащ живот и радост.

"Завулоновата земя и Нефталимовата земя, край езерото, отвъд Йордан, езическа Галилея; людете, които седяха в тъмнина, видяха голяма светлина. И на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина" (Мат. 4:15-16).

Христос използваше всяко изцеляване, за да всажда в сърцето и душата Божествени принципи. Това бе целта на Неговата работа. Той раздаваше земни благословения, за да спечели сърцата, така че да приемат добрата вест за

Неговата благодат. Христос можеше да заеме най-високото място между учителите на юдейския народ, но предпочете да проповядва Евангелието. Вървеше от селище на селище, за да могат и онези по кръстопътищата и оградите да чуят словото на истината. Неговият тълкуващ Писанията глас се чуваше по планините и по градските улици, на морския бряг, в синагогата и в храма. Често поучаваше във външния двор на храма, за да могат и езичниците да чуят словата Му.

Христовото учение бе тъй различно от ученията на книжниците и фарисеите, че това не можеше да не направи впечатление на народа. Равините се придържаха към предания, човешки теории и измислици и често на мястото на Писанието се поставяше писаното или казаното за него от хора. Предметът на Христовото учение беше Словото Божие. На всички поставени Му въпроси, Той отвърщаше: "Как е писано?", "Какво казва Писанието?", "Как четеш?". При всеки случай на събуден интерес, независимо дали у приятел или у неприятел, привеждаше Словото. Изявяваше вестта на Евангелието ясно и мощно. Словата Му обливаха със светлина ученията на патриарсите и пророците и Писанието се явяваше пред хората като едно ново откровение. Неговите слушатели никога не бяха разбирали тъй добре дълбокото значение на Словото Божие. Никога дотогава не бе имало такъв евангелизатор като Христос. Той бе величието на небесата, но се принизи и прие нашето естество, за да се срещне с хората там, където бяха. Христос, Ангелът на завета, занесе вестта на спасението до всички - бедни и богати, свободни и роби. Слухът за Него като за велик лекар се пръсна из цяла Палестина. Болни се стичаха към селищата, през които минаваше, за да Го помолят за помощ. Мнозина идваха от любопитство, за да чуят словата Му и да бъдат докоснати от ръката Му. Така Той, Царят на славата, облечен в човешко одеяние, минаваше от град на град и от село на село, проповядваше Евангелието и лекуваше болни.

Христос присъствуваше на големите годишни народни празници и на захласнатите по външните церемонии говореше за небесните неща като ги приближаваше до вечността. На всички раздаваше от богатствата на небесната съкровищница и им говореше така простичко, че всички Го разбираха. Помагаше на всеки, който бе в нужда и в скръб. С нежност и изпълнена с любов доброта служеше на боледуващата от греха душа и ѝ носеше спасение и сила.

Като най-велик педагог се опитваше да стигне до народа по познати за него начини. Така изнасяше истината, че в нея винаги се преплитаха най-светите спомени и преживявания на слушателите Му. Хората чувстваха, че поученията Му са тясно свързани с техните интереси и благополучие.

Неговото поучение бе толкова своеобразно, примерите Му – така съчувствени и любвеобилни, че слушателите Му бяха възхитени. Простотата и сериозността, с която Христос се обръщаше към страдащите, осветяваха всяка дума. Колко деен бе животът Му! Всеки ден хората Го виждаха да влиза в скромните жилища на мизерията и нуждата, носейки надежда на отчаяните и мир на съкрушените. Движеше се между тях благ и с изпълнено с любов сърце, възправяше сломените и утешаваше опечалените. Където и да отидеше, носеше благословение.

Служейки така на бедните, Исус се опитваше да намери пътища и до богатите. Търсеше познанството на богатия и образован фарисей, на юдейския началник и на римския военачалник. Приемаше техните покани, присъстваше на празненствата им, опознаваше техните интереси и занимания, за да им разкрие непреходни богатства. Христос дойде на този свят, за да покаже, че получи ли сила от горе, човек може да води неопетнен живот. С неуморно търпение, съчувствие и готовност за помощ се опитваше да им помага. С нежното благоухание на Своята благодат прогонваше от душата всяка тревога и съмнение, превръщаше враждата в любов и неверието в упование.

Този велик Учител и Спасител можеше да се обърне към която и да е душа с думите: "Последвай Ме!" и тя ставаше и тръгваше след Него. Оковите, с които князът на този свят бе обвързал душите, бяха строшени. Щом чуеше Неговия глас, духът на алчност и славолубие напускаше сърцето и хората се изправяха и тръгваха след Спасителя.

БРАТСКА ЛЮБОВ

Христос не правеше разлика между националност, ранг или вероизповедание. Наистина, книжниците и фарисеите искаха да ограничат небесните дарби върху едно място и един народ, като изключат останалите от Божието семейство, но Христос дойде, за да премахне всяка разделителна стена. Мисията Му бе да покаже, че даровете на Неговата благодат и любов са така неограничени, както въздухът, светлината и дъждът, които освежават земята.

Животът Му създаде една религия без касти, където юдеи и езичници, свободни и роби, всички равни пред Бога, са свързани в едно братство. Никаква светска хитрост не смущаваше действията на Христос. Той не правеше разлика между близки и чужди, между приятели и неприятели и се интересуваше от всяка жадуваща водата на живота душа.

Не отминаваше нехайно нито едно човешко същество като се опитваше да запознае всеки със спасителното целебно

средство. Поучаваше в каквото общество и да се намираше, съобразявайки се с времето и обстоятелствата. Всяка небрежност или оскърбление, които хората проявяваха един към друг, Му показваха все повече нуждата от Неговата Божествено-човешка намеса. Опитваше се да изпълни с надежда най-грубите и най-малко обещаващите, като ги уверяваше, че могат да станат безукорни и чисти и да изградят характер, чрез който да се изявят като Божи чада.

Често срещаше обсебени от властта на Сатана, нямащи сила да се избавят от веригите му. Към такава обезсърчена, болна, изкушавана, паднала душа Исус изговаряше думи на най-нежно състрадание, думи разбираеми и тъй нужни й. Срещаше и други, борещи се яростно с врага на душите. Такива Той насърчаваше да устояват и ги уверяваше, че ще победят, защото на тяхна страна са Божии ангели и те ще им дадат победата.

На трапезата на митаря седеше като почетен гост и със съучастието и общителността Си показваше, че зачита човешкото достойнство, и хората копнееха да спечелят доверието Му. Неговите слова падаха с благословена животворна сила в жадните им сърца. За отблъснатите от човешкото общество се откриваше възможност за нов живот, събуждаха се нови копнежи.

Макар и юдеин, Исус общуваше открито и свободно с жителите на Самария, пренебрегвайки фарисейските нрави на народа Си. Той спеше в домовете им, ядеше с тях на трапезата им, приемаше храна, приготвена и предложена от техните ръце, поучаваше ги по улиците им и се отнасяше към тях най-любезно и учтиво. И докато привличаше сърцата им чрез любещо съчувствие, Неговата Божествена благодат им предлагаше спасението, което юдеите бяха отхвърлили.

ЛИЧНА СЛУЖБА

Христос не пренебрегваше нито един случай, за да предава спасителната вест. Чуйте чудесните думи, които каза на жената от Самария. Той седеше на Якововия кладенец, когато жената дойде, за да си налее вода. За нейно учудване, Христос я помоли: "Дай ми да пия!"

Той чувстваше нужда да пийне малко студена вода, но искаше и да получи възможност да й каже нещо за водата на живота.

Жената отговори: "Как ти, бидейки юдеин, искаш да пиеш от мене, която съм жена, самарянка? (Защото юдеите не се сношават със самаряните) Исус й отговори: "Ако би знаела

Божия дар и кой е Онзи, Който ти казва: "Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода... Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее, а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее во века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот" (Йоан 4:7-14).

С колко съчувствие е изпълнен Христос към тази жена, колко сериозни и убедителни са думите Му! Като чу тези думи, жената остави стомната си, отиде в града и каза на близките си: "Дойдете да видите човек, който ми казва всичко, което съм сторила. Да не би Той да е Христос?" И по-нататък четем: "И от тоя град много самаряни повярваха в Него" (Йоан 4:29,39). А кой може да прецени влиянието, което са имали за спасяването на души словата Му през изминалите оттогава досега години?

Христос е готов да поучава навсякъде, където има отворени да приемат истината сърца. Той им изявява Отца и службата, която Му е угодна. При такива души не си служи с притчи, а им казва направо, както на жената при кладенеца: "Аз, Който се разговарям с тебе, съм Месия!"

ДНИТЕ НА НЕГОВАТА СЛУЖБА

"Никога преди това за света не е имало дни, подобни на тези. Небето се беше снишило до човеците".

В рибарската хижа в Капернаум лежеше болна майката на Петровата жена "от силна треска; и молеха Го за нея".

Исус хвана ръката ѝ "и треската я остави". "И тя стана да Му прислужва" (Лука 4:38; Марк 1:30, Мат. 8:15).

Вестта за това се разпространи бързо. Христос я бе излекувал и това бе станало в Събота, но от страх пред равините хората не се осмеляваха да бъдат лекувани преди залез слънце. След това, обаче, градските жители започнаха да се стичат от домове, работилници и пазари и се тълпяха край скромната къщичка, приютила Христос. Някои болни бяха донасяни на носилки, други идваха, подпирайки се патерици или подпомагани от приятели и близки, и напругаха всички сили, за да се доближат до Спасителя. Прииждаха непрекъснато, понеже никой не знаеше дали Великият Лекар ще бъде и утре сред тях. Никога преди това Капернаум не беше преживявал подобен на този ден. Радостни викове и ликувания, предизвикани от получените изцеления, изпълваха въздуха.

Едва след като бе помогнал и на последния страдащ, Исус приключи Своята работа. Когато множеството се

разпръсна и нощта вече беше доста напреднала, над Симоновия дом настана дълбока тишина. Дългият уморителен ден беше отминал и Исус потърси почивка. Но докато градът бе потънал в дрямка, Спасителят "когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място и там се молеше" (Марк 1:35).

Рано сутринта Петър и другарите му дойдоха при Исуса и Му казаха, че народът от Капернаум вече Го очаква. Учудиха ги Христовите думи: "И на другите градове трябва да благовестя Божието царство, понеже за това съм изпратен!" (Лука 4:43).

От вълнението, обхванало Капернаум, имаше опасност да се осуети главната цел на Неговата мисия. Исус се стремеше да спечели вниманието на хората не само като чудотворец или избавител от телесни страдания. Искаше да ги привлече към Себе Си като техен Спасител. И докато народът желаше да има уверението, че е дошъл като негов цар, който ще извиси земното им царство, Той желаше да пренасочи мислите им от земното към духовното. Дори един единствен светски успех би попречил на работата Му. Удивлението на равнодушната тълпа потресе духа Му. В Неговия живот никога не изпъкваше собственото Аз. Преклонението, с което светът се отнасяше към общественото положение, богатствата или способностите, бяха чужди на човешкия Син. Исус не използваше нито едно от средствата на хората за печелене на благоволение или почести на заобикалящите Го. За рождението Му бе предсказано векове по-рано: "Няма да извика, нито ще издигне високо гласа Си, нито ще го направи да се чуе навън. Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси; Ще постави правосъдие според истината. Няма да отслабне, нито да се съкруши, догдето установи правосъдие на земята" (Ис. 42:2-4).

Фарисеите искаха да изпъкнат чрез своите уморителни церемонии, чрез представленията на богослужението си и благотворителните си дела. Те доказваха своята религиозна ревност, като постоянно спореха по нея. Между противническите секти се водеха шумни, дълги спорове и беше нещо обичайно по улиците да се чуват гласове на разгорещени в спор книжници, разгневени един на друг. Животът на Исус беше в ярко противоречие с подобни неща. В Неговия живот никога не се забелязваха демонстративен спор на висок глас, религиозна церемониалност, деяния с цел да се хареса на другите. Христос бе скрит в Бога и Бог се изявяваше в характера на Своя Син. Исус желаше да насочва човешките мисли към това откровение.

Слънцето на правдата не огря света изведнъж в пълен блясък, заслепявайки духовете. За Христос е писано: "Ще се

появи сигурно както зората" (Осия 6:3). Спокойно и кротко изгрява дневната светлина над земята, разпръсква мрака и събужда света за живот. Така и Слънцето на правдата изгря с "изцеление в крилата си" (Малахия 4:2)

"Ето Моя служител, когото подкрепявам,
Моя избранник, в когото благоволи душата Ми" (Ис. 42:1).

"Защото си бил крепост на сиромаха, крепост на бедния в утеснението му, прибежище от буря, сянка от пек" (Ис.25:4)

"Така казва Бог, Господ, Който е направил небето и го е разпрострял, Който е разстлал земята с произведенията и, който дава дишане на хората, които са на нея, и дух на тях, които ходят по нея: Аз, Господ, те призовах в правда, и като хвана ръката ти, ще те пазя и ще те поставя за завет на хората, за светлина на народите. За да отвориш очите на слепите, да извадиш запрените от затвор, и седещите в мрак из тъмницата" (Ис. 42:5-7).

"Ще доведе слепите през път, който не са знаели, ще ги вода в пътеки, които са им били непознати; ще обърне тъмнината в светлина пред тях, и неравните места ще направя равни. Това ще сторя и няма да ги оставя" (Ис.42:16).

"Пейте на Господа нова песен, хвалата Му от краищата на земята, вие, които слизате на морето и всичко, що е в него, острови, и вие, които живеете на тях. Пустинята и градовете ѝ нека извикат с висок глас, селата, гдето живее Кидар; нека пеят жителите на села, нека възкликават от върховете на планините, нека отдават слава на Господа, и нека възвестят хвалата Му в островите" (Ис.42:10-12).

"Възпей радостно, небе, защото Господ извърши това; Възкликнете, по-долни земни части; запейте весело, планини, гори и всички дървета в нея, защото Господ изкупи Якова, и се прослави в Израил" (Ис.44:23).

ТОЙ ИЗЯВИ СЛАВАТА СИ И

УЧЕНИЦИТЕ МУ ПОВЯРВАХА В НЕГО

От тъмницата, в която Ирод бе хвърлил обезсърчения и объркан по отношение на Христовото дело, но изпълнен с

очакване и бдителност Йоан Кръстител, великият предтеча на Месия изпрати двама от учениците си с въпроса : "Ти ли си Оня, Който има да дойде, или друг да очакваме?" (Мат.11:3)

Спасителят не отговори веднага на въпроса им. Докато се чудеха на Неговото мълчание, заприиха различни страдащи. Гласът на мощния Избавител проникваше през глухото ухо. Една дума, едно докосване на ръката Му отваряше ушите на оглушалите, очите на слепите, за да видят светлината на деня, прекрасната природа, лицата на приятелите си и образа на Изкупителя. Гласът Му достигаше до ухото на умиращите и те се надигаха оздравели и силни. Парализирани, беснуващи се подчиняваха на словото Му, безумието им ги напускаше и те Му се покланяха. Бедните селяни и работници, които книжниците смятаха за нечисти и ги отбягваха, се трупаха около Него и Той им говореше думи на вечен живот.

Така мина денят и Йоановите ученици видяха и чуха всичко. Най-после Исус ги повика при Себе Си и им каза да се върнат при Йоан и да му разкажат, какво бяха видели и чули и добави: "Блажен оня, който не се съблазнява в Мене!" (Мат. 11:6)

Учениците занесоха вестта и това беше достатъчно. Йоан си спомни пророчеството за Месия: "Духът на Господа Иеова е на Мене. Защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките, пратил Ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните. Да проглася годината на благоволенieto Господно, ... да утеша всичките наскърбени "(Ис. 61:1,2).

Исус от Назарет беше Обещаният. Доказателството за Неговата Божествена природа се виждаше в службата Му за нуждите на страдащото човечество. Неговата слава се изяви в снишаването Му до нашето паднало състояние.

Христовите дела свидетелстваха не само, че Той е Месия, но и представяха начин на въздигане на Неговото царство. На Йоан бе разкрита същата истина, която бе дадена на Илия в пустинята, когато мина един "голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра, а подир вятъра - землетръс, но Господ не бе в землетръса, и подир землетръса - огън, но Господ не бе в огъня" (III Царе 19:11,12). Но след огъня Господ говори на пророка от едно полъхване на тих вятър.

Така и Сам Спасителят трябваше да върше делото Си - не като събаря тронове и царства, не в блясък и външно великолепие, но говорейки на човешките сърца чрез един изпълнен с милост и себепожертвувателен живот.

Царството Божие не идва с външна показност, то идва чрез кроткото вдъхновение от Божието Слово, чрез вътрешното

действие на Божия Дух, чрез общуване на душата с Него, чрез нейния живот. Най-голямото откровение на Неговата мощ се познава в човешкото естество, достигнало съвършенство на Христовия характер.

Христовите последователи трябва да са светлина на света. Но небесният Баща не им заповядва да се престарават, за да светят. Бог не одобрява себелюбиви страдания с цел да се покажем по-добри от другите. Той желае техните сърца да са изпълнени с небесните принципи и когато дойдат в съприкосновение със света, те ще изявяват светлината, която е в тях. Тяхната устойчива вярност във всяка деятелна постъпка ще изявява светлината им.

За напредъка на Божието дело не са нужни богатство или високо положение, скъпа архитектура, великолепно обзавеждане и наредби; както не са нужни и героични дела, които печелят одобрението на хората и служат на суетата. Каквото и великолепиe да разкрива светската показност, тя няма стойност пред Бога. Бог цени невидимото и вечното по-високо от видимото и преходното. Последното има стойност само когато е израз на първото. Красотата на най-избраните произведения на изкуството не може да се сравни с красотата на характера, който е резултат на действието на Светия Дух в душата.

Когато Бог даде Сина Си на света, Той даде на Своите творения такива непреходни съкровища, в сравнение с които всички събрани от началото на света човешки богатства са нищо. Христос дойде на земята и застана пред човешките чада с натрупаната от вечността любов и това е съкровището, получено от свързването с Него, а от своя страна получилите го трябва да го изявят и раздадат и на другите.

Човешките страдания във великото дело на изкуплението ще имат стойност само дотолкова, доколкото работникът се е посветил на Господ и доколкото изявява силата на Христовата благодат за преобразяване на живота. Трябва да се отличаваме от света, защото Бог ни е белязал със Своя печат, защото Той изявява в нас Своя характер на любов. Нашият Изкупител ни облича с одеждата на Своята правда.

Когато Бог избира и поставя в Своя служба мъже и жени, не пита дали са учени, красноречиви или състоятелни, а само: "Смирени ли са така, че да ги науча на Моите пътища? Ще могат ли устните им да говорят Моите думи. Ще Ме представят ли добре?"

Нашият небесен Баща може да употреби всяка душа в такава степен, до която може да излее Светия Си Дух в сърцето ѝ. Той ще приеме само онова дело, което отразява Неговия образ. Последователите Му трябва да носят като

удостоверение за света само незаличимите характерни черти на Неговите безсмъртни принципи.

ТОЙ ЩЕ ВЗЕМЕ АГЪНЦАТА СИ НА РЪЦЕ И ЩЕ ГИ НОСИ НА ГЪРДИТЕ СИ

Когато Спасителят върши службата Си по градските улици, майки с болни и умиращи дечица на ръце разбутват тълпата и се стремят да привлекат вниманието Му върху себе си. Погледнете ги - бледи, уморени, почти отчаяни, но решени да издържат докрай. Прегърнали бремето на страданията си, те търсят Спасителя. Отдалечи ли ги развълнуваната тълпа, Исус стъпка по стъпка си пробива път към тях, докато ги доближи. В сърцата им изгрява надежда и сълзи на радост обливат лицата им, когато усетят вниманието Му и се вглеждат в очите, от които се излъчва толкова любов и състрадание.

Спасителят се обръща към една от майките в тълпата и спечелва доверието ѝ с въпроса Си: "Какво искаш да направя за тебе?" Задавена от ридания, тя открива пред него желанието си: "Спасителю! Да излекуваш детето ми!" Христос взема малкото същество от ръцете ѝ и болестта изчезва, още щом го докосва. Смъртната бледост изчезва, струя на живот бликва по вените му, мускулите получават сила. Майката чува ценни думи на утеха и мир. А след това иде също така нетърпящ отлагане случай. Великият Лекар отново упражнява Своята животворна сила и всички издигат думи на възхвала в чест и слава на Този, Който върши чудни дела.

Удивление събужда у нас величието на Христовия живот. Говорим за извършените от Него дела, за сторените чудесата. Но най-голямото доказателство за Неговото величие е вниманието Му върху считани за маловажни неща. Между юдеите съществувал обичай равинът да полага ръце за благословение на доведените при него деца. Учениците на Спасителя обаче смятаха Неговото дело за твърде важно и затова не желаеха да Му се пречи по този начин. Учениците не одобряваха умоляващите Христос за благословието Му на рожбите им. Смятаха, че децата са твърде невръстни, за да могат да се ползват от посещението при Исус и мислеха, че тяхното присъствие не ще Му бъде приятно. Но Спасителят разбираше грижата и бремето на майките, които се опитваха да накарат децата си да бъдат послушни на Божието Слово. Бе чул техните молитви и Той бе този, Който ги бе привлякъл при Себе Си.

Една майка с детето си бе напуснала дома си, за да намери Исус. Тръгвайки, тя сподели със своя съседка накъде

се е запътила. Съседката пожелава Исус да благослови и нейните деца. Така се събраха много майки с чадата си. Някои от тях бяха вече поотраснали. Когато майките споделиха боязливата си молба, Исус ги изслуша със съчувствие. Но бе в очакване да разбере и отношението на учениците си. Видял, че учениците сгълчават майките и ги връщат, решили в себе си, че с тази си реакция, ще Му угодят, Той им показва тяхната грешка с думите: "Оставете дечицата да дойдат при Мене, не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство!" (Марк 10:14). Христос вземаше децата в обятията Си, полагаше ръце върху тях и им даваше желаното благословение.

Майките бяха утешени; те се връщаха в домовете си укрепени и благословени чрез Христовото слово. Насърчени бяха отново с радост и с нова надежда да поемат бремето си и да се трудят за децата си. Ако можехме да надникнем към по-късно в живота на тази групичка, щяхме да видим, как майките припомнят на децата си сцената от оня ден и им повтарят пълните с любов думи на Спасителя. Щяхме да видим, как след години този спомен много често щеше да ги възпира да не се отклоняват от определения от Господа изкупителен път.

Христос и днес, както и тогава, е все същият съчувствителен Спасител, точно толкова надежден, както тогава, когато живееше между хората. Той помагаше на майките като вземаше в обятията Си малките еврейски дечица. И нашите деца както тогавашните са изкупеното с кръвта Му наследство.

Нашият Спасител познава теготите на всяко майчино сърце. Той, Който имаше майка, която трябваше да се бори с бедност и лишения, съчувстваше на всяка майка в нейния труд. Той, Който пропътува дълъг път, за да утеши наскърбеното сърце на една хананейка, ще стори същото и за днешните майки. Той, Който възвърна живота на едничкия син на вдовицата от Найн и Който в предсмъртните Си страдания на кръста си спомни за майка Си, се трогва по същия начин и от мъките на днешните майки. Във всяко страдание и във всяка нужда Той с желание утешава и помага.

Нека майките идват при Исус със своите болки - там те ще намерят достатъчно милост, която ще им помогне в грижите за децата им. Вратите са отворени пред всяка майка, която жадува да постави своето бreme в краката на Спасителя. Този, Който е казал: "Оставете дечицата да дойдат при Мене!" (Марк 10:14), още кани майките да водят рожбите си при Него за благословение. В децата, които отиваха при Него, Исус виждаше мъжете и жените - бъдещи наследници на

благодатта Му и поданици на царството Му, а някои от тях щяха да станат заради Него мъченици.

Знаеше, че тези деца обичаха да Го слушат много повече и с много по-голяма готовност Го приемаха за свой Изкупител, отколкото възрастните, мнозина от които бяха със светски дух и корави сърца. В Своите поучения Той се снижаваше до тях. Той, Величието на небесата, отговаряше на въпросите им и правеше Своите важни учения така прости, че техният детски ум да ги схване. Исус насаждаше в детските им души семето на истината, което след години щеше да поникне и да принесе плод за вечен живот.

Когато Христос заповяда на учениците Си да не пречат на децата да идват при Него, Той отправи тези думи и към Своите последователи от всички векове; така и днес говори на църковни служители, на проповедници, на помощници и на всички съвременни християни. Исус зове децата при Себе Си, а на нас заповядва: "Не им пречете!", сякаш ни казва: "Те ще дойдат, ако вие не им пречите."

Не представяйте Исус във фалшива светлина чрез нехристиянския си характер. Не дръжте и децата далеч от Него чрез вашата студенина и коравосърдечие. Никога не им давайте повод да чувстват, че не ще им бъде приятно в небето, ако и вие сте там. Не говорете за религията като за нещо, което не е за деца. Не постъпвайте и така, сякаш не очаквате, че Христос ще ги приеме в тяхната младост. Никога не им давайте повод да получат погрешно впечатление за Христовата религия и да мислят за Него като за нещо печално и потискащо, и че ако последват Спасителя трябва да се откажат от всичко хубаво и радостно в живота.

Ако Светият Дух действа в сърцата на децата ви, бъдете Му сътрудници. Поучавайте ги, че Спасителят ги зове и че за Него нищо не представлява по-голяма радост от това, те да Му отдадат себе си в разцвета на годините и в пълната си младежка сила.

Спасителят гледа на изкупените със скъпоценната Му кръв души с безкрайна нежност. Те са наградата за Неговата необхватна любов. За тях неизказано копнее. Неговото сърце копнее не само за възпитаните и добри деца, но и за онези, които поради наследственост или липса на възпитание, имат лоши качества в характера си.

Много родители не разбират каква отговорност носят самите те за тези отрицателни черти на децата си. На тях им липсва онази мъдрост, с която трябва да се отнасят към грешащите, станали такива поради самите тях. Но Исус гледа със състрадание на подобни деца и взема предвид причините за техните прояви.

Християнският работник може да бъде Христов инструмент за довеждането на тези грешащи и заблуждаващи се младежи при Спасителя. Той може с мъдрост и съобразителност да свърже сърцата им с Него, да им вдъхне кураж и надежда и тогава ще види, че чрез Христовата благодат характерът ще се промени, така че и за тях да може да се каже: "На такива е Божието царство."

В ХРИСЛОВИТЕ РЪЦЕ ПЕТТЕ ЕЧЕМИЧЕНИ ХЛЯБА БЯХА ДОСТАТЪЧНИ, ЗА ДА НАХРАНЯТ МНОЖЕСТВОТО

През целия ден, докато Исус проповядваше по морския бряг, народът и учениците Му Го следваха. Те бяха слушали Неговите милостиви слова, така прости и ясни, че бяха като балсам от Галаад за душите им. Божествената Му лекуваща ръка бе дарявала здраве на болните и живот на умиращите. Сякаш небето този ден бе слязло на земята и те бяха загубили представа откога не са слагали залък в уста.

Слънцето клонеше към запад, а народът още се бавеше. Най-после учениците дойдоха при Христос и Му казаха, че множеството трябва да бъде разпуснато, за да си набави необходимата храна. Много хора бяха дошли от далеч и от сутринта не бяха яли нищо. Навярно биха получили храна от съседните селища, но Исус им каза: "Дайте им вие да ядат!" (Мат. 14:16). И после, обръщайки се към Филип, го запита: "Отгдето да купим хляб да ядат тия?" (Йоан 6:5). Филип погледна голямото множество и си помисли, че е невъзможно да набави храна за толкова много народ. Той отвърна: "За двеста динария хляб не ще им стигне, за да вземе всеки по малко" (Йоан 6:7).

Тогава Исус попита колко храна може да се намери между насъбралите се. И Андрей отговори: "Тук има едно момченце, у което се намират пет ечемичени хляба и две риби; но какво са те за толкова хора?" (Йоан 6:9). Исус нареди да Му ги донесат и заповяда на учениците Си да наредят на народа да насяда по тревата. Когато разпоредбата Му бе изпълнена, Той взе храната "погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците - на народа. И всички ядоха и се наситиха; и дигнаха останалите къшеи, дванадесет пълни коша" (Мат. 14:19, 20).

Исус нахрани множеството чрез чудо на Божествена сила. А колко проста бе наличното ядене! Рибата и ечемиченият хляб бе всекидневната храна на галилейските рибари. Христос можеше да предложи на народа една по-богата храна; но изобилната, засищаща апетита им не би им дала много добър урок. Ако днешните хора бяха с по-скромни навици, ако

живееха в хармония с природните закони както Адам и Ева в началото, нуждите на човешкото семейство щяха изобилно да са задоволени. Но себелюбието и лакомията донесоха грях, мизерия и прахосничество от една страна и недостиг от друга.

Исус не се стараеше да привлеча народа към Себе Си като задоволява желанията му за благосъстояние. За огромната тълпа, изтощена и изгладняла след дългия уморителен ден, скромната храна бе гаранция за Неговата мощ и нежна грижа към техните обикновени всекидневни нужди. Спасителят не е обещавал на последователите Си съкровищата на този свят; бедността може да е тяхна участ, но Неговото Слово е залог, че нуждите им ще бъдат задоволени, а това, което е по-добро от всички земни блага, е обещанието Му за постоянната утеха от присъствието Му.

След като множеството се нахрани, остана още много храна. Исус заповяда на учениците Си: "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо!" (Йоан 6:12). Тези думи са заредени с по-голяма сила, отколкото директното внушение. Поучението им е двойко: нищо не биваше да се прахосва. Не бива да пропиляваме никакви земни привилегии; не бива да пренебрегваме нищо, което би могло да бъде от полза за някое човешко същество. Трябва да се съхранява всичко, което е в състояние да облекчи нуждата на гладуващите по земята. Със същата грижовност трябва да съхраняваме и Небесния Хляб, задоволяващ нуждите на душата. Ние живеем от всяко слово Божие; нищо от онова, което е изговорил Бог, не бива да се загуби. Не бива да пренебрегваме нито една дума, отнасяща се до нашето вечно спасение; не бива да позволяваме нито едно слово не бива да падне без полза на земята.

Чудото с хлябовете ни учи, че сме зависими от Бога. Христос нахрани петте хиляди, когато наоколо нямаше друга храна и на пръв поглед Той не разполагаше с никакви средства за това. Беше заедно с петте хиляди мъже, без жените и децата, в едно пусто място. Не беше поканил множеството да Го следва. Желанието да бъдат до Него ги бе накарало да дойдат без покана или заповед; но Той знаеше, че сега, след като през целия ден бяха слушали поученията Му, бяха гладни и изморени. Домовете им бяха далеч, а нощта приближаваше. Много от тях нямаша никакви средства да си купят храна. Но Той, Който заради тях беше постил четиридесет дни в пустинята, не искаше да ги остави да се върнат гладни по домовете си. Божието провидение бе оставило Исус на мястото, където от Небесния Баща зависеха средствата, можещи да помогнат. Изпаднем ли в притеснение, трябва да се оставим на Бога. При всички случаи трябва да

търсим покровителството на Този, Който разполага с безкрайни източници за помощ.

При това чудо Христос получи хляб от Отец, разпредели го на учениците, а учениците го раздадоха на народа, като си го подаваха от ръка на ръка. Така съединените в Христос, ще получават от Него Хляба на живота и ще го раздават на други. Учениците Му са определените инструменти за връзка между Него и народа.

Когато учениците чува Исусовите думи: "Дайте им вие да ядат", в мисълта им изпъкнаха всички трудности. Те попитаха: "Да отидем ли и да купим храна?" Но какво казва Христос? - "Дайте им в и е да ядат!" Учениците Му донесоха всичко, каквото имаха, но Той не ги покани да ядат, а им заповяда да послужат на множеството. Храната се умножаваше в Неговите ръце и протегнатите ръце на учениците не останаха за миг празни. Малкият запас стигна за всички. Когато множеството бе нахранено, тогава и учениците с Исус ядоха от ценната, дадена им от Небето, храна.

Колко често нашето сърце се свива пред нуждата на бедните, на опечалените, на живеещите в невежество! Питаме: "Какво могат да направят нашите слаби сили и нашите нищожни запаси, за да се помогне на тази голяма нужда? Трябва ли да чакаме някой с по-големи способности и възможности да се заеме с това, или пък някой съюз да го извърши?" Христос казва: "Дайте им в и е да ядат!" Употребете за това средствата, времето, способностите, които имате, донесете ечемичните си хлябове при Христос!

Ако запасите ви не са достатъчни да нахранят хиляди, може да стигнат за един човек. С Христовата помощ бихте могли да нахраните и повече. Давайте и вие като учениците веднага това, което имате. Христос моментално ще увеличи вашия дар. Той ще възнагради искреното ви доверие към Него. И онова, което е изглеждало като нещо съвсем малко, ще се окаже един богат обед; като давате на другите, вие сами ще бъдете задоволени.

"Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне...А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело; както е писано:-

"Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата му трае до века."

А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще направи да изобилват плодовете на вашата правда." (II.Коринт. 9:6-11)

С ПРИРОДАТА И С БОГА

"В зелените долини, в гората, на планината, Исус обичаше да общува със Своя Небесен Баша."

Животът на Спасителя на земята се състоеше от общуване с природата и с Бога. В това общуване Той ни разкри тайната на един пълен със сила живот.

Исус работеше сериозно, усърдно. Между хората никога не е живял такъв, върху когото да е лежала подобна отговорност; никой никога не е носил толкова тежкото бреме на мъката и на греховете на света. Никой никога не е работил с такава пояждаща го ревност за доброто на хората и все пак Неговият живот бе изпълнен с физическо и духовно здраве. Той бе представен като жертвен агнец, без недостатък и порок. Бе по тяло и по душа образец на това, каквото според Божията воля трябваше да бъде чрез послушание към Неговите закони цялото човечество.

Когато гледаха Исус, хората виждаха едно лице, в което Божествено състрадание бе свързано със съзнателна сила. Изглеждаше обграден от атмосфера на духовен живот. Поведението Му бе любезно и непретенциозно, но така или иначе впечатляваше невероятно хората. Тази сила бе наистина скрита, но не можеше да остане напълно прикрита. По време на проповедническата Му служба постоянно Го преследваха лоши и лицемерни хора, търсещи погубването Му. Шпиони бяха пуснати по следите Му, подслушваха думите Му, за да намерят нещо против Него. Най-острите и учени умове от народа се мъчеха да Го надвият в спорове, но никога не успяваха. Объркани и посрамени от скромния галилейски учител, те трябваше да се оттеглят. Христовите учения притежаваха такава свежест и сила, каквито никой никога дотогава не бе виждал. Дори и враговете Му трябваше да признаят: "Никога човек не е говорил като този човек!".

Най-изкусните обичаи на онази покварена епоха не можеха да повлияят върху начина, по който протичаше детството на Исус, прекарано в бедност. Работейки като дърводелец, под тежестта на живота в семейството, се учеше на послушание и труд, намираще отдих всред природата и трупаше знания, като се старееше да разбере нейните тайни.

Изследваше Словото Божие и най-щастливите Му часове бяха, когато можеше да напусне работата Си и да излезе на открито, във всред природата, за да се отдава на размисления в тихи кътчета и от планината или горските уединени места да поддържа общение с Бога. Често ранното

утро Го заварваше на някое усамотено място, потънал в размишления, изследвайки Писанието или молейки се. С песен поздравяваше утринната зора, с песен на възхвала и благодарност подхващаше работата Си и носеше на уморените и обезсърчените небесна радост.

По време на проповедническата Си служба живееше повече всред природата. Пътуваше от място на място, извървяваше дълъг път, посещавайки различни места и много от проповедите Си държеше на открито. Оттеглил се от шумния и суетен градски живот, се устремяваше към тишината на гората и полето, тъй като това беше обстановка, съответстваща попълно на уроците на скромност, вяра и себеотрицание, които желаше да им предаде. Той призова дванадесетте за апостолска служба, под разклонените дървета на планинския склон, не много далеч от Галилейското езеро; там държа и своята Планинска проповед.

Христос обичаше да събира народа под синьото небе, по зелените хълмове или на морския бряг. Тук, заобиколен от делата на Своето творение, насочваше мислите им от изкуственото към естественото. В растежа и в развитието на природата бяха принципите на Неговото царство. Когато човек повдигаше очи към Божиите планини и разгледаше чудните дела на десницата Му, можеше да получи чудесни поучения за Божествената истина. Точно тези обекти от природата покъсно им напомняха чудесните слова на Божествения Учител. Така духът им се възнасяше високо и сърцето им се изпълваше със спокойствие. Исус често освобождаваше свързаните с Него в работата Му да си отидат по домовете си и да си отпочинат; но техните старания да Го отклонят от работата Му оставаха винаги напразни. През целия ден Той служеше на стичащото се към Него множество, а вечер или рано сутрин отиваше в планинското светилище и там търсеше общение със Своя Отец.

Неуморната работа и борбата Му с враждебно настроените равини и техните фалшиви учения изчерпваха до такава степен силите Му, че майка Му и братята Му, а дори и учениците Му се страхуваха, че това ще се отрази зле на Неговото здраве. Но когато се връщаше от заключителната за работния Му ден молитва, виждаха лицето Му да излъчва мир, свежест и сила, обхващащи цялото Му същество. След часовете, прекарани в уединение със Своя Отец, подхващаше всяка сутрин отново делото Си между хората като носеше изобилие от светлина.

Време за почивка

Скоро след завръщането им от първата мисионска обиколка, Исус каза на учениците Си: "Нека да се уединим и да си починем малко!" Учениците се бяха завърнали изпълнени, с радост от успеха им при проповядването на евангелието, когато получиха вестта за смъртта на Йоан Кръстител, умъртвен от Ирод. За тях това беше голяма скръб и разочарование. Исус знаеше, че бе изпитал тежко вярата им, като остави Кръстителя да умре в тъмницата. Със съчувствие и нежност погледна опечалените им, просълзени лица.

И Неговите очи бяха пълни със сълзи, а гласът Му трепереше, подканвайки ги: "Дойдете сами в уединено място и си починете малко."

На северния край на Галилейското езеро, близо до Витсаида, имаше една уединена местност, която тъкмо тогава бе потънала в пролетна свежа зеленина и предлагаше за Исус и учениците Му приятен подслон. Там искаха да отидат сега и потеглиха с лодката през езерото. Можеха да си почиват далеч от шума на тълпата и да слушат Христовите слова, без да бъдат смущавани от обвиненията и укорите на фарисеите. Надяваха се тук, макар и за кратко, да изпитат радостта от близостта си със своя Господ.

Времето, което Исус прекара с любимите Си ученици, не продължи дълго; но колко ценни бяха за тях тези кратки минути! Разговаряха с Него за евангелското дело и възможностите за по-успешна работа за спечелването на народа. Когато Исус им разкриваше съкровищата на истината, те се оживяваха от Божествена сила и се изпълваха с надежда и смелост.

Не след дълго множеството отново Го потърси. Като разбраха, че Той е отишъл на любимото Си място, където обичаше да се оттегля понякога на почивка, последваха Го и там. Надеждата Му да прекара поне един час на отмора, бе осуетена. Но в дълбините на Своето чисто, състрадателно сърце добрият Пастир имаше единствено любов и състрадание към лишените от мир и изпълнени с жажда души. Служи им през целия ден, а вечерта ги разпусна да си отидат по домовете и да си починат.

В живота, всецяло посветен на доброто на другите, Спасителят обичаше след непрекъснатата работа и допира с човешките нужди да остава сам в единение и ненарушавано от нищо общение със Своя Отец. Когато множеството хора, които Го бяха следвали, се разотиваха, Той тръгваше към планината или към място, където можеше да бъде насаме с Бога и там изливаше пред Него сърцето Си, молеше се за страдащите, жадуващите, грешните души.

Когато Исус каза на учениците си, че жетвата е голяма, а работниците са малко, не възнамеряваше да ги подбуди към непрестанна работа и затова добави: "Молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си". Така тези думи на най-дълбоко съчувствие: "Дойдете в уединено място и си починете малко" се отнасяха не само за първите ученици, но също и за Неговите уморени работници днес.

Всички, които се намират в Божието училище, се нуждаят от един тих час на молитва, в който да се отдадат на размисъл върху собственото си сърце, на съзерцание на природата и на общение с Бога. Трябва да открият в себе си живота, чужд на света, далеч от неговите нрави и обичаи. Всеки трябва лично да познава Божията воля. Всеки от нас трябва да Го чуе да нашепва на сърцето му. Когато стихне в безмълвие всеки друг глас ние в мълчание Го очакваме. Тишината помага на душата по-ясно да разбере Божия глас. Той ни заповядва: "Замълчете и знайте, че Аз съм Бог!". Това е най-успешната подготовка за всяка работа в Божията служба. Онзи, Който се освежава по такъв начин посредством бързащото множество и притеснението от усилената работа, ще бъде обграден от атмосфера на светлина и мир. Той ще се обновява с телесни и духовни сили. Животът му ще излъчва едно благоухание и ще изявява Божествена сила, която ще прониква в сърцата на хората.

ДОКОСВАНЕ С ВЯРА

"Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея!". Тези думи изговори една нещастна жена, жена, която беше страдала дванайсет години от болест, превърнала живота ѝ в бreme. Тя бе дала всичкия си имот по лекари и лекарства, ала само за да чуе, че болестта ѝ е неизлечима. И когато научи за Великия Лекар, надеждата ѝ се съживи. Жената си мислеше: "Да можех само да Го доближа, за да Му кажа, и ще бъда излекувана!" Христос бе на път към дома на Яир, юдейски началник, помолил Го да го посети, за да излекува дъщеря му. Настоятелната молба: "Дъщеря ми е на умирање, ела и възложи върху ѝ ръце, за да оздравее, и тя ще бъде жива", бе трогнал нежното, състрадателно Христово сърце и веднага тръгна с началника за дома му.

Вървяха бавно, защото тълпата притискаше Христос от всички страни. Проправяйки си път през множеството, Спасителят се приближи до страдащата жена. Тя напразно се бе опитвала няколко пъти да се добере до Него. Сега ѝ се представи случай, но пък не знаеше как да Го заговори, не искаше да Го спира насред пътя Му. А бе чула, че човек

можел да се излекува само, ако дори докосне дрехата Му и страхувайки се да не изпусне и тази единствена възможност за избавление от страданията си, се устреми напред, блъскайки се у хората, като си мислеше: "Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея!" Христос познаваше всяка мисъл на сърцето ѝ и се насочи към мястото, където се намираше тя. Познаваше голямата и нужда и ѝ помогна да прояви вярата си.

Когато Христос мина покрай нея, тя се наведе и едва можа да докосне ръба на дрехата Му. В същия момент усети, че е излекувана. В онова едничко докосване бе вложена вярата на целия ѝ живот. Болките и слабостта ѝ изчезнаха за миг. Жената на минутата почувства как през всяка фибра на съществото ѝ премина тръпка, подобна на електрически ток. И усети пълноценно здраве. "И тя усети в тялото си, че е изцелена от болестта".

И макар че желаше да изрази благодарността си към могъщия Помощник, Който с едно докосване беше направил за нея повече, отколкото лекарите през тези дълги дванайсет години, не посмя. Изпълнена с признателност, тя се опита да се оттегли от тълпата. В този момент Исус се спря, огледа се и запита: "Кой се докосна до Мене?" Петър Го погледна учуден и отговори: "Наставниче, народът Те притиска и гнети, а Ти казваш: Кой се допря до Мене!"

"Но Исус каза: Някой се допря до Мене, защото аз усетих, че сила излезе от Мене". Той можеше да различи докосването с вяра от случайния допир на нехайното множество. Някой Го бе докоснал с определена цел и беше получил отговор. Христос зададе въпроса, не за да бъде осведомен, а за да приведе случая като поука за народа, за учениците и за жената. Той искаше да изпълни наскърбените с надежда, искаше да покаже, че вярата бе дала целебната сила. Трябваше да се подчертае доверието на жената. Бог трябваше да се прослави чрез изповяданата от нея благодарност. Христос желаше тя да разбере, че Той одобряваше продиктуваната ѝ от вяра постъпка. Не искаше да я остави да си отиде с непълно благословение. Жената трябваше да разбере, че Той познава страданията ѝ, че е оценил вярата в Неговата мощ да спасява всички, които отиваха при Него.

Поглеждайки я, Той показа, че знае кой Го е докоснал. А тя, като разбра, че не можеше да се укрие, излезе напред и падна пред краката Му. През сълзи от благодарност Му разказа пред целия народ, защо е докоснала дрехата Му и как веднага е била излекувана. Страхуваше се, че постъпката ѝ изразява дързост, но Христос не я укори, а изрече само думи на одобрение, които идваха от сърце, изпълнено с любов, със

съчувствие към човешкото страдание. Каза ѝ мило "Дъще, твоята вяра те изцели! Иди си с мир!" Колко утешително ѝ прозвучаха тези думи! Никакъв страх, че може да Го е наскърбила, не помрачаваше радостта ѝ.

На любопитната, притискаща Исус, тълпа не бе дадена никаква жизнена сила, но болната жена, която Го докосна с вяра, получи изцеление. Така в духовните неща случайното докосване се различава от докосването с вяра. Само голямата вяра, че Христос е Спасителят на света, никога не може да донесе спасение на душата. Спасителната вяра се състои в приемането на евангелската истина. Бог даде Своя Еднороден Син, така че като вярвам в Него, да не погина, а да имам вечен живот. Ако дойда в съгласие с Неговото слово в Христа, трябва да вярвам, че получавам Неговата спасителна благодат. Сегашният си живот трябва да го живея чрез вярата в Божия Син, Който ме е възлюбил и е предал Себе Си за мене.

Мнозина смятат вярата за някакво убеждение. Спасителната вяра е една дейност, чрез която приемащите Христос, влизат в завет с Бога. Живата вяра значи приемане на жизнена сила, упование чрез което душата побеждава чрез Христовата благодат.

Вярата е по-силен победител от смъртта. Щом болните бъдат накарани да отправят с вяра погледа си към Могъщия Помощник вместо към гроба, ще видят чудни резултати, това ще донесе живот и на тялото, и на душата.

Когато работите с жертви на лоши навици, насочвайте погледа им към Исус, вместо да спирате вниманието им на гибелта и отчаянието, към които те клонят. Карайте ги да съсредоточват вниманието си върху небесните неща. Това ще допринесе много повече за избавлението на тялото и душата им, отколкото мисълта за всички ужаси на гроба, които в такива случаи обикновено се припомнят на безпомощните и привидно безнадеждните.

ТОЙ НИ СПАСЯВА НЕ ЗАРАДИ ДЕЛАТА НА ПРАВДА, КОИТО СМЕ ИЗВЪРШИЛИ, А ЗАРАДИ МИЛОСТТА СИ

Слугата на един военачалник лежеше болен от подагра. При римляните слугите били роби - продавали се и се купували по пазарите; често ги хулели и се отнасяли жестоко с тях. А този началник бе загрижен за своя слуга и много желаше оздравяването му. Той вярваше, че Исус може да го изцели; и макар че не бе виждал Спасителя, онова което бе

чул за Него, го изпълваше с вяра. Въпреки церемониалността у юдеите, този римлянин бе убеден, че тяхната религия превъзхожда неговата. Той бе вече разкъсал рамките на националните предразсъдъци и омраза, които разделяха победителите от победения народ. Проявяваше уважение към богослуженията и се отнасяше любезно с юдеите като към Божии поклонници. В Христовите поучения, за които му разправяха, беше намерил нужното за душата му. Думите на Спасителя съвпадаха с Неговите духовни разбирания. Самият той обаче се считаше за недостоеен да се приближи до Исус и се обърна към еврейските старейшини, за да Го помолят да изцели слугата му.

Старейшините представиха случая на Исус и казаха: "Той заслужава да Му сториш това, защото обича нашия народ и той ни е построил синагогата". Но по пътя към дома на началника Исус получи вест от него: "Господи, не си прави труд, защото не съм достоен да влезеш под стрехата ми".

Спасителят продължи пътя си и началникът дойде лично да даде по-пълни обяснения; той каза: "Затова нито счетох себе си достоен да дойда при Тебе; кажи само дума и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм човек, поставен под власт и имам подчинени на мен войници; и казвам на един: Иди, и той отива, и на друг: Дойди, и дохожда, и на слугата си: Стори това, и го струва". "Аз представлявам римската власт и моите войници признават авторитета ми за най-голям. Така и Ти представляваш властта на Безконечния Бог и всяка твар е послушна на Твоето слово. Ти можеш да заповядваш на болестта да изчезне и тя ще Те послуша. Кажи само дума и слугата ми ще бъде здрав".

"Както си повярвал, така нека ти бъде!" - каза Исус.

"И слугата оздравя в същия час" (Мат. 8:13).

Юдейските началници бяха насочили военачалника към Христос поради благодеянията, които бе правил на народа им. "Той е достоен за това - казаха те, - защото ни съгради синагога". Но сам началникът каза за себе си: "Аз не съм достоен". И все пак не се страхуваше да измоли помощ от Исус, като уповаваше не на своята добротата, а на милостта на Спасителя. Всичко, което можеше да Му предложи, беше голямата му нужда.

По същия начин всеки може да дойде при Христос. "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост" (Тит 3:5). Може би си мислиш, че за теб няма надежда да бъдеш благословен от Бога, защото си грешник? Помни, че Христос дойде на света да спасява грешници. Ние нямаме нищо, което да ни препоръча пред Бога. Едничката молба, която можем да Му представим, е нашето съвсем безпомощно състояние, което налага необходимостта от

Неговата изкупителна сила. Отказвайки се от всяка самонадеяност, нека погледнем към кръста на Голгота и признаем:

"Ида при Тебе такъв, какъвто съм,
без да мога да предложа нещо,
освен упованието си в кръста!"

"Ако можеш повярва! Всичко е възможно за този, който вярва" (Марк. 9:23). Вярата ни свързва с небето и ни дава сила да поемем борбата със силите на тъмнината. Бог ни е предложил в Христос възможността да победим всяка лоша характерна черта и да противостоим на всяко изкушение, колкото и силно да е то. Ала мнозина чувствуват, че им липсва вяра, поради което са далеч от Христос. Такива души в своето безпомощно недостойнство трябва да се уповават на благодатта на техния състрадателен Спасител. Не гледайте на себе си, а на Христос. Той, който изцеляваше болните и изгонваше бесовете, когато живееше между хората, е все още същият мощен Спасител. Затова приемете Неговите обещания като листа от дървото на живота: "Който дойде при Мене никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Когато идвате при Него, вярвайте, че ви приема, защото го е обещал. Изпълнявате ли го, никога не ще погинете, никога!

"Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас." (Римл.5:8)

"Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всинца ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл.8:31,32)

"Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ" (Римл.8:38,39).

"ГОСПОДИ, АКО ИСКАШ, МОЖЕШ ДА МЕ ОЧИСТИШ!"

От всички познати в Изтока болести проказата беше най-страшната. Нейната неизлечимост и заразителност, както и ужасните последици върху жертвите ѝ, изпълваха и най-храброто сърце със страх. Юдеите гледаха на нея като на наказание поради греха и затова я наричаха "бич Божи" и "пръст Божи". И понеже проказата проникваше дълбоко и бе неизцерима и смъртоносна, се смяташе за символ на греха.

Левитският закон обявяваше прокажения за нечист; всичко, което той докосваше, беше нечисто; въздухът също ставаше нечист от неговото дихание и той, подобно на мъртвец, биваше изолиран от човешкото общество. Паднеше ли върху някого подозрението, че е заболял от нея, той трябваше да се представи на свещениците, които след проверка на случая, произнасяха решението си. Ако го обявяха за прокажен, отлъчваха го от семейството му и от израилевото общество и се осъждаше да общува само със заболели от същата болест. Изключение не се правеше нито за царе, нито за книжници. И заболелият цар трябваше да се откаже от скиптъра си и да се отлъчи от хората.

Далеч от приятели и роднини, прокаженият трябваше да носи проклятието на болестта. Беше длъжен да заявява високо нещастieto си, да разкъсва дрехите си и гръмогласно да предупреждава всички да бягат от гибелното влияние на неговата близост. Викът: "Нечист! Нечист!", който се разнасяше от изолираните самотници, беше сигнал, всяващ страх и ужас у хората.

В страната, където работеше Спасителят, мнозина страдаха от тази болест и когато вестта за Неговите дела стигна до ушите им, между тях имаше един, в чието сърце се породила вяра, че ако отидеше при Исус, ще бъде изцелен. Но как да Го намери? Осъден на постоянно заточение, как да се представи пред Оня, Който можеше да му помогне? А и да можеше да го изцели, нямаше ли и Той като фарисеите и лекарите да го прокълне и да го предупреди да не се приближава до жилищата на хората?

Болният си спомни всичко чуто за Исус. Нито един от потърсилите Неговата помощ не е бил отблъснат. Нещастният човек реши да намери Спасителя. Беше отлъчен от градовете, но би могъл да Го срещне по някой страничен път, по някоя планинска пътека, или да Го намери, когато проповядваше извън градовете. Трудностите бяха големи, но Христос бе единствената му надежда.

Отдалеч прокаженият долавя няколко думи от устата на Спасителя. Вижда как Той полага ръка върху болните, вижда как сакатият, слепият, парализикът и страдащите от различни болести се изправят здрави и благодарят на Бога за избавлението си. Неговата вяра става по-силна. Приближава се все повече до затаилото дъх множество. Наложената му изолация, сигурността на народа, страха, с който го гледаха - всичко е забравено. Той мисли само за надеждата да бъде излекуван.

Прокаженият представлява една отвратителна гледка. Болестта е бушувала страшно и умиращото му тяло е ужасно за гледане. При появата му народът се стъписва и отстъпва

назад. В ужаса си всеки притиска другия, за да избегне допира с него. Някои се опитват да му попречат да се приближи до Исус, но напразно. Той нищо не вижда и не чува. Виковете на отвращение минават покрай ушите му, без да ги чуе; вижда само Божия Син, чува само гласа, който дава на умиращите живот. Успял да се промъкне, хвърля се в нозете на Исус с вика: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш" (Мат.8:2). И Исус отвръща: "Искам; бъди очистен!" (Мат. 8:3) и полага ръката Си върху него.

В миг прокаженият е променен: кръвта му оздравява, нервите отново стават чувствителни, мускулите заякват. Неестествено бялата, излющена кожа, присъща на проказата, се променя и плътта му става като плът на малко дете.

Ако фарисеите узнаеха как бе излекуван той, тяхната омраза към Исус така би ги заслепила, че биха издали фалшива присъда. А Спасителят не искаше присъдата да бъде пристрастна; затова заповяда на човека да не разказва никому за изцелението си, а незабавно да тръгна към храма, да се покаже на свещеника и преди да се е разнесъл слухът за чудото, да принесе заповяданата от Моисей жертва.

Преди да приемат такава жертва, свещениците трябваше да изследват приносителя и да установят неговото пълно оздравяване. Такова изследване се направи: свещениците, които бяха осъдили прокажения на заточение, освидетелствуваха неговото оздравяване. Излекуваният човек бе отново върнат в дома и средата си. Чувстваше, че този подарък - възврънатото му здраве - бе много скъп. Той бе отново върнат част от човешкото общество и от семейството си. Макар че Спасителят го беше предупредил да бъде внимателен, не можеше да премълчи факта на изцелението си и където и да отидеше с радост свидетелстваше за мощта на Оня, Който го бе излекувал.

Когато този човек се добра до Исус, по него нямаше място, непоразено от проказата; смъртоносната ѝ отрова бе проникнала в цялото му тяло. Учениците се опитаха да попречат на Учителя да го докосне, защото докоснеше ли се някой до прокажен, сам ставаше нечист. Но Исус не стана нечист, когато положи ръката си. Проказата бе очистена. Така е и с проказата на греха - и тя е дълбоко вкоренена и смъртоносна, невъзможно е да се очисти с човешка сила. "Всяка глава е болна и всяко сърце изнемощяло; от стъпалото на ногата дори до главата няма в някое тяло здраво място. Но струпеи и посинения, и гноясали рани" (Исаия 1:5,6). Но когато Исус дойде да живее между хората, Той не бе опетнен от тях. От Неговата личност се излъчваше целебна сила за грешника. Който падне в нозете Му и извика с вяра:

"Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!", ще получи отговора: "Искам, бъди очистен!"

В някои случаи Исус не даваше веднага исканото благословение; но в случая с проказата молбата бе удовлетворена веднага, щом бе произнесена. Когато се молим за земни благословения, отговорът на нашата молитва може да се забави или пък Бог може да ни даде нещо по-друго от онова, за което сме Го молили; когато обаче се молим за освобождение от греховете, не става така. Неговата воля е да ни очисти от греха, да ни направи Свои чада, способни да водят свят живот. Христос отдаде Себе Си за нашите грехове, "за да ни избави от настоящия нечист свят според волята на нашия Бог и Отец". "И увереността, която имаме спрямо Него е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем, че получаваме онова, което сме просили от Него" (Гал. 1:4; 1Йоан 5:14,15).

"И ЩЕ ПОЛУЧИТЕ МИР"

Исус гледаше наскърбените и обременените, онези, чиито надежди бяха осуетени и които се опитваха да задоволят копнежа на душата си със земни радости. Той призова всички да дойдат и да намерят мир в Него. Нежно молеше изтерзания народ: "Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си" (Мат. 11:29). Тези думи Христос отправя към всички хора, защото всички са отрудени и обременени, независимо осъзнават ли го или не. Всички са притиснати от разнородни товари и само Христос може да ги премахне. Най-тежкото бреме за човека е бремето на греха. Ако трябваше да го носим, то би ни смачкало; но вместо нас Безгрешният се е натоварил с него вместо нас. "И Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Ис. 53:6).

Исус понесе бремето на нашите грехове. Копнее да отнеме товара от нашите слаби плещи и иска да ни даде спокойствие. Готов е да носи и бремето на нашите грижи и мъки и ни кани да възложим върху Него всичките си грижи, защото Той ни носи в сърцето Си.

Най-големият Брат на човешкия род стои пред вечния Божи трон и вижда всяка душа, обърнала лицето си към Него като към свой Спасител. Той познава от опит човешките слабости, знае нашите нужди и силата на нашите изкушения; защото "е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях" (Евр. 4:15). Исус бди над тебе, треперещо Божие чадо. Изкушаван ли си? – Той ще те избави. Слаб ли си? – Той ще

те подкрепи. Неуж ли си? - Той ще ти помогне. Наистина, Господ "изброява числото на звездите. Нарича ги всички по име", а също "изцелява съкрушените в сърце и превързва скърбите им" (Псалм 147:4,3).

Каквито и да са вашите трудности и изпитания, представяйте ги пред Господа. Духът ви ще бъде подкрепен, за да ги понесете. Ще ви се отвори път, за да можете сами да се избавите от затрудненията и мъчнотиите. Колкото по-слаби и безпомощни се чувствате, толкова по-крепки ще станете с Неговата сила. Колкото по-тежки са товарите ви, толкова по-ценна ще бъде почивката ви, когато ги възложите на Христос.

Обстоятелствата може да разделят приятели; неспокойните води на широкия океан може да застанат между нас и тях; но никакви обстоятелства, никакви разстояния не могат да ни отделят от Спасителя. Където и да сме, Той е от дясната ни страна да ни помага, да ни подкрепя и утешава. Христовата любов към Неговите изкупени е по-голяма от любовта на майката към детето ѝ. Наша привилегия е да се отдадем на тази Негова любов и да кажем: Искам да Му се доверя, защото Той отдаде живота Си за мене! Човешката любов може да се промени, но Христовата любов е неизменна. Когато Го призоваваме за помощ, Той простира ръката Си, за да ни избави.

"Ако и да изчезнат планините
и да се поместят хълмовете,
пак Моята благост няма да се оттегли от тебе,
и заветът Ми на мир няма да се помести,
казва Господ, Който ти показва милост." (Исаия 54:10)

ЛЕКУВАНЕ НА ДУШАТА

"За да знаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете" (Мат 9:6)

Много от молещите Христос за помощ сами бяха виновни за болестите си, но Той не ги отпъждаше, а ги изцеляваше. Когато Неговата сила проникваше в тях, Те осъзнаваха греховете си и мнозина биваха излекувани, както от физическите си страдания, така и от душевната си болест.

Такъв бе паралистикът от Капернаум. Той, подобно на прокажения, бе изгубил всякаква надежда за оздравяване. Болестта Му бе последица от един изпълнен с грях живот и страданията му се увеличаваха и от угризения на съвестта. Напразно се бе молил фарисеите и лекарите да го избавят от злото; вместо това обаче, те го обявиха за неизлечимо

болен, осъдиха го като грешник и твърдяха, че ще погине от Божия гняв.

Паралитикът бе изпаднал в отчаяние. Тогава чу за Исусовите дела. И други грешни и безпомощни бяха излекувани. Това му даде сила да вярва, че и той би могъл да бъде изцелен, ако някой го заведеше при Спасителя. Но при мисълта за причината на болеста си, надеждата го напусна. Въпреки това обаче не можеше да се откаже от възможността за излекуване.

Най-големият му копнеж беше да бъде освободен от бремето на греха. Жадуваше да види Исус и да получи уверение за прощение и за мир с Бога. Тогава щеше да бъде доволен, да живее или да умре, според Божията воля.

Нямаше време за губене; изсъхналото му тяло вече носеше белезите на смъртта. Той помоли приятелите си да го занесат върху постелята му при Исус и те го сториха. Но насъбралите се в дома, където се бе спрял Спасителя, и около него, така плътно се бяха скупчили, че бе невъзможно болният и приятелите му да се доближат и дори само да чуят отдалеч гласа Му. Исус поучаваше в дома на Петър и според обичая си бе заобиколен от учениците Си. "Там седяха фарисеи и законоучители, надшли от всяко село на Галилея, Юдея и Ерусалим" (Лука 5:17). Много от тях бяха дошли като шпиони и дебнеха за повод за обвинение срещу Исус. А отвън се блъскаше пъстра тълпа от търсеши, изпълнени със страхопочитание, любопитни и невярващи. Там имаше хора от различни народности и обществени класи. "И сила от Господа бе с Него да изцелява" (Лука 5:17). Дух на живот се движеше над събранието, но фарисеите и книжниците не чувстваха неговото присъствие. Те не изпитваха никаква нужда и изцелението не беше за тях. "Гладните напълни с блага, а богатите отпрати празни" (Лука 1:53).

Носачите на паралика продължаваха опитите си да се промъкнат през тълпата, но напразно. Болният се оглеждаше наоколо с неизказана мъка. Как да се откаже от надеждата, когато тъй дълго жадуваната помощ беше толкова близо? По негова молба приятелите му го изнесоха върху покрива на къщата, направиха отвор и го спуснаха пред нозете на Исус.

Проповедта бе прекъсната. Спасителят погледна печалното лице и видя умоляващите очи, насочени към Него. Той добре познаваше копнежа на тази обременена душа, защото беше изтъкнал греховете, още когато паралитикът беше у дома си. След като той се разкай за греховете си и повярва в изцелителната сила на Спасителя, милостта Господня благослови душата му. Исус бе видял как първата искрица вяра се бе превърнала в убеждението, че едничката помощ за грешника е Той. Бе видял как болният израства духовно с

всяко свое старание да се доближи до Него. Христос бе привлякъл страдащия при Себе Си. И сега Спасителят изрече думи, които прозвучаха като музика в ушите на слушащия: "Дерзай, синко; прощават ти се греховете" (Мат.9:2).

Бремето на вина падна от душата на болния човек; той не се усъмни. Горните думи показват Христовата способност да чете в сърцето. Кой може да оспори властта Му да прощава грехове? Надежда измества отчаянието и радост – дълбоката печал. Физическите болки на човека са изчезнали и цялото му същество е преобразено. Той нямаше друго желание и лежеше в пълен мир, прекалено щастлив, за да може да изговори и дума. Мнозина следяха със затаен дъх всяко движение на това чудно изцеление. Много други чувствуваха, че Христовите думи бяха една покана за тях. Не беше ли и тяхната душа болна от греха? Не желаеха ли и те да бъдат избавени от това бреме?

Но фарисеите, които се бояха, че ще изгубят влиянието си над народа, си казваха наум: "Тоя защо говори така? Той богохулства. Кой може да прощава грехове, освен един Бог?" (Марко 2:7).

Като насочи към тях поглед, под който страхливо се свиха, Той каза: "Защо мислите зло в сърцата си? Защото кое е по-лесно да река: Прощават ти се греховете, или да река: Стани и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете, (тогава каза на паралика): Стани, вдигни си постелката и иди у дома си!" (Мат.9:4-6).

При тези думи този, който бе донесен на носилка при Исус, скочи на нозете си пъргаво, с младежка сила и "стана, веднага, вдигна си постелката и излезе пред всичките; така щото всички се зачудиха и славеха Бога, и думаха: Никога не сме виждали такова нещо" (Марк. 2:12).

Нужното бе не по-малко от творческа сила, за да се възвърне здравето на разложеното тяло. Същият глас, който даде живот на направения от пръст човек при сътворението, възвърна живота и на умиращия паралик. И същата сила, която даде живот на тялото, бе обновила и сърцето. Същият, който при сътворението "каза, и стана", и "заповяда, и затвърди се" (Пс.33:9), бе дал живот на мъртвата в престъпления и грехове душа. Изцелението на тялото бе едно доказателство за обновената сърцето сила. Христос заповяда на парализирания да стане и да си отиде. За да знаем, че "Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове" (Марко 2:10).

Парализираният намери в Христос изцелителя на тялото и на душата си. Преди да да бъде излекувано тялото му, трябваше да оздравее душата му. Преди телесната болест

Христос трябваше да освободи духа и да очисти душата от греха. Тази поука не бива да се пренебрегва. Днес хиляди страдат от физически болести и подобно на паралистика жадуват да чуят думите: "Прощават ти се греховете!". Бремето на греха с неговите тревожни и незадоволени желаниа е причина за тяхната болест. Те не могат да намерят избавление, докато не дойдат при Лекаря на душата. Мирът, който само Той може да даде, ще възстанови силата на духа и телесното здраве.

Изцелението на паралистика въздейства върху народа така, сякаш небето се е отворило и се е открила славата на един по-добър свят. Когато излекуваният си пробиваше път през множеството, нарамил носилката си като че е лека перушина, славейки с всяка стъпка Бога, хората се отдръпваха да му правят път; гледаха го със смаяни лица и си казваха: "Днес видяхме странни неща!" (Лука 5:26).

В семейството на паралистика настана голяма радост, когато се завърна у дома си, носейки с лекота постелката, върху която неотдавна внимателно бе изнесен. С радостни сълзи го наобиколиха и едва вярваха на очите си. Той стоеше пред тях, изпълнен с мъжественост и сила. Ръцете, доскоро съвсем безжизнени, сега се подчиняваха на волята му. Набръчканата и бледа допреди малко плът, сега беше свежа и розова. Той се движеше с твърди, леки стъпки. Радост и надежда излъчваше лицето му и изразът на чистота и мир бе заел мястото на белезите на греха и страданията. Радостна благодарност към Бога се издигна от този дом и Бог бе прославен чрез Своя Син, Който върна надеждата на безнадеждния и силата на поражения. Сега този човек и домашните му бяха готови да отдадат живота си за Исус. Никакво съмнение не помрачаваше тяхната вяра, никакво неверие не хвърляше сянка върху верността им към Онзи, Който бе донесъл светлина в мрачния им дом.

"Благославяй, душе моя, Господа, и всичко, що е вътре в мене нека хвали светото Му име. Благославяй, душе моя, Господа, и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния. Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупва от рова живота ти, тъй щото младостта ти се подновява като на орел. Господ извършва правда и правосъдие за всичките угнетявани... Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни...Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст" (Псалм 103:1-14).

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?

СТАНИ И ХОДИ!

"А в Йерусалим, близо до овчата порта, се намира къпалня, наречена по еврейски Витесда, която има пет предверия. В тях лежаха множество болни, слепи, куци, и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата" (Йоан 5:2,3).

От време на време водата в къпалнята се раздвижвала и хората вярвали, че това е вследствие от действието на една свръхестествена сила и който пръв се потапял във водата след такова раздвижване, щял да се излекува от всяка болест. Стотици болни посещавали това място, но били толкова много, че когато водата се раздвижвала, те се блъскали безогледно, по-слабите мъже, жени и деца били стъпквани. Голяма част не можели изобщо да се приблизят до къпалнята, а много от успелите да стигнат, умирали пред нея. Там били съградени преддверия, за да предпазят болните от слънчевия пек през деня и от студ през нощта. Някои прекарвали нощта в преддверията и всеки ден се промъквали до ръба на къпалнята с напразната надежда да бъдат избавени от страданията си.

Исус беше в Йерусалим. Явно потънал в размишления и молитва, Той вървеше сам и така стигна до къпалнята. Там видя как нещастните болни очакваха единствената си според тях възможност за спасение. Спасителят имаше голямо желание да им покаже Своята целебна сила и да излекува всички болни. Но беше събота. Големи тълпи отиваха в храма за богослужение, а Той знаеше, че подобна постъпка щеше да провокира предразсъдъците на юдеите и да постави край на Неговото дело.

Исус обаче видя един особено безнадежден случай: това беше един мъж, от тридесет и осем години напълно сакат. Неговата болест бе до голяма степен резултат от лошия му греховен живот и се смяташе за съд Божи. Самотен и лишен от приятели, живеещ с чувството, че е изключен от Божията благодат, болният бе прекарал дълги години в страдания. Някои от очакващите да се раздвижи водата го бяха съжалили се в неговата безпомощност и го бяха занесли в преддверията, но нямаше кой да му помогне в благоприятния момент. Сакатият мъж бе виждал раздвижването на водата, но никога не можеше да стигне по-далеч от ръба на къпалнята. Други, по-силни от него, го прескачаха и влизаха вътре. Продължителни страдания за постигане на целта, страхът и

постоянните му разочарования бързо стопиха и последните силици.

Болният лежеше на рогозката и само от време на време повдигаше глава, за да погледне към водата, когато едно нежно, състрадателно лице се наведе над него и го попита: "Искаш ли да оздравееш?" Думите плениха вниманието му. Лъч на надежда го прониза. Почувствува, че по някакъв начин щеше да му дойде помощ. Но лъчът на надеждата веднага изчезна. Той си спомни, колко често напразно се бе опитвал да стигне до водата, а имаше малко изгледи да живее още толкова, че да дочака нейното ново раздвижване. Обърна уморен и каза: "Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата; но докато дойда аз, друг слиза преди мене. А Исус му каза: Стани, вдигни постелката и си ходи!" (Йоан 5:6-8).

С нова надежда поглежда болният към Исус. Изразът на лицето тонът на гласа Му, не приличат на никой друг. От Него като че се излъчва любов и сила. Вярата на сакатия се хваща за Христовите думи. Без да задава въпроси, той е готов да послуша и когато се изправя, цялото му тяло се подчинява на волята. Всеки нерв и всеки мускул бива проникнат от нов живот и сакатите му членове се изпълват със здрава сила. Скачайки на краката си, човекът си тръгва с твърда, лека стъпка, благодари на Бога и се радва на възстановената сила.

Исус не беше дал на парализирания никакво уверение за Своята Божествена сила да помага. Мъжът би могъл да каже: "Господине, ако ме излекуваш, ще те послушам!" Би могъл да размисли и да се усъмни и така би изгубил своя едничък случай за изцеление. Но не, той повярва на Христовото слово, повярва, че е оздравял и веднага направи усилие да стане. Поиска да тръгне и тръгна. Постъпи според Христовото слово, ето защо Бог му даде сила, а той оздравя.

Грехът ни отчуждава от Божия живот, духът ни е осакатен от само себе си и не сме в състояние да водим свят живот, тъй както и сакатият човек не можеше сам да върви. Много осъзнават своята безпомощност и жадуват за духовен живот, който довежда до хармония с Бога. Но напразно се стараят да постигнат това сами и се изпълват с отчаяние: "Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?" (Римл.7:24). Такива отчаяни и борещи се трябва да поглеждат нагоре към Бога.

Спасителят се свежда над изкупените с кръвта Му и им казва с неизказана нежност и състрадание: "Искаш ли да оздравееш?" Той ви заповядва да се изправите в сила и мир. Не чакайте, докато почувствате, че сте оздравели. Вярвайте в словото на Спасителя! Поставете волята си на страната на

Христос. Когато Му служите и постъпвате според волята Му, ще получите сила. Каквато и да е била вашата лоша привичка, голямата страст, която от дълго повтаряне е обвързала душата и тялото ви, Христос може и иска да ви избави от нея. Той иска да даде живот на душата, мъртва в престъпления. (Ефес 2:1)

Спасителят ще избави пленниците, които са оковани от слабости, нещастия и от веригите на греха.

Чувството на грях е вгорчило източника на живота. Но Христос казва: "Аз ще отнема греховете ти, ще ти дам мир. Изкупил съм те с кръвта Си. Ти си Мой. Моята благодат ще подкрепи слабата ти воля. Ще премахна угризенията на съвестта ти". Когато те нападнат изкушения, когато те връхлетят грижи и трудности, когато сразен и обезкуражен ти си готов да изпаднеш в отчаяние, погледни към Исус и заобикалящият те мрак ще бъде разсеян от славния блясък на Неговото присъствие.

Когато грехът се стреми да плени душата ти в своята власт и обременява съвестта ти, погледни към Спасителя! Неговата благодат е в състояние да победи греха. Нека твоето благородно сърце, треперещо пред неизвестността, се обърне към Него. Хвани се за надеждата, която ти се предлага. Христос очаква да те приеме в Своето семейство. Силата Му ще помогне на твоята слабост, защото копнее да те води стъпка по стъпка. Положи ръката си в Неговата и Той ще те води.

Никога не мисли, че Спасителят е далеч, Той винаги е близо. Любвеобилното Му присъствие те обкръжава. Търси Го като един, Който желае да бъде намерен от тебе. Той желае не само да докоснеш крайчеца на дрехата Му, но да живееш в постоянно общение с Него.

ИДИ СИ И ОТСЕГА НАТАТЪК НЕ СЪГРЕШАВАЙ ПОВЕЧЕ

Празникът на шатороразпъването бе към края си. Плановите на свещениците и книжниците в Йерусалим срещу Исус бяха осуетени и когато вечерта настъпи, всички си разотидоха по домовете си. "А Исус отиде на Елеонския хълм" (Йоан 8:1). От вълнението и смута на града, от жадната за нещо ново тълпа и от предателите книжници Исус се отправи към тишината на маслиновите градини, където можеше да бъде насаме с Бога. Но рано сутринта Той пак се върна в храма и

когато народът се събра около Него, Той седна и започна да ги поучава.

Скоро обаче бе прекъснат; група фарисеи и книжници Го приближиха, като влачеха една изплашена жена, обвинявана ревностно и коравосърдечно в престъпване на седмата заповед. Изтласкаха я пред Исус и казаха с лицемерен вид на уважение: "Учителю, тази жена бе уловена в самото дело на прелюбодейство. А Моисей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. Ти, прочее, що казваш за нея?" (Йоан 8:4,5).

Тяхното мнимо страхопочитание прикриваше един скрит удар, за да Го погубят. Ако Исус оправдаеше жената, Той щеше да бъде обвинен в незачитане на Моисеевия закон. Ако пък я осъдеше на смърт, можеше да бъде обвинен пред римляните, че си присвоява власт, каквато имаха само те.

Исус повдигна очи към посрамената, трепереща жертва, погледна и коравосърдечните лица на сановниците, в които нямаше никакво човешко състрадание. В неопетнената си чистота душата Му се ужаси от гледката. Не показа с нищо, че е чул въпроса им, наведе се и започна да пише с пръст по земята.

Нетърпеливи поради бавенето и привидното Му равнодушие, обвинителите дойдоха по-близо, за да привлекат вниманието Му върху случая. Но когато погледите им, следвайки тоя на Исус, паднаха върху земята пред нозете Му, те онемяха. Там, пред тях стояха престъпните тайни на собствения им живот. Като се изправи и насочи погледа Си към обвиняващите старейшини, Исус каза: "Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък на нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята" (Йоан 8:7,8).

Исус нито пренебрегна Моисеевия закон, нито посегна на римската власт, но порази обвинителите. Когато покривалото на мнимата им святост бе свалена, те застанаха виновни и осъдени в присъствието на Божествената чистота. Трепереха от страх, че тайните грехове, направени в живота им, можеха да се открият пред тълпата и със сведени глави и погледи си тръгнаха, като оставиха жертвата си сама със състрадателния Спасител. "И когато се изправи, Исус ѝ рече: Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи! Исус ѝ рече: Нито аз те осъждам. Иди си, и отсега не съгрешавай вече!" (Йоан 8:19,11).

Жената стоеше пред Исус, премаляла от страх. Неговите думи: "Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея" ѝ се сториха като смъртна присъда. Тя не смееше да вдигне очи към лицето на Спасителя, а очакваше мълчаливо участието си. После удивена видя как обвинителите ѝ си отиват смълчани и сразени и тогава до ушите ѝ достигнаха думите на

надежда: "Нито аз те осъждам. Иди си, и отсега не съгрешавай вече!" Сърцето ѝ се разтопи; тя се хвърли в нозете Му, изпълнена с благодарност и любов, и изповяда с горчиви сълзи греховете си.

За нея това беше начало на нов живот – живот на чистота и мир, посветен на Бога. С издигането на тази паднала душа Исус извърши едно много по-голямо чудо от изцеляването на ужасната телесна болест; той излекува болестта на душата, която водеше към вечна смърт. Тази покаяна жена стана една от най-верните Му последователки. За Неговата опрощаваща благодост тя се отплати със себепожертвувателна любов и посвещение. Светът се отнасяше към нея само с презрение и гняв; ала Безгрешният бе проникнат от състрадание към нейната слабост и ѝ протегна ръка за помощ. Докато лицемерните фарисеи я осъждаха, Исус ѝ каза: "Иди си, и отсега не съгрешавай вече!"

Исус познава всяка душа. Колкото по-голяма е вината на грешника, толкова по-голяма нужда има той от Спасителя. Сърцето Му, пълно с Божествена любов и състрадание, се чувства най-много привлечено към оня, който е най-безнадеждно вплетен в примките на врага. Той със собствената Си кръв е подписал освободителния документ на човешкия род.

Исус не желае изкупените от Него с такава голяма цена души да стават играчка на вражеските изкушения. Ни най-малко иска да пропаднем и да погинем. Той, Който беше укротил лъвовете в ямата и с присъствието Си беше запазил Своите верни свидетели в огнената пещ, и днес е готов да действа за нас и да подчини всичко в нашето естество. Сега Той стои пред благодатния трон и представя пред Своя Отец молитвите на онези, които търсят помощта Му. Христос не отпъжда никои плачещ и съкрушен. Той желае да прости на идващите при Него за опрощение и спасение. Не казва на никого всичко, каквото би могъл да стори за Него, но умолява всяка трепереща душа да се окуражи. Всеки, който желае, може да получи Божията сила, да се примири с Него и да се сдобие с мир.

Исус възвишава обръщащите се към Него души за закрила; избавя ги от обвиняващите и хулещите ги езици. Нито хора, нито зли ангели могат да обвинят тези души. Христос ги свързва със Своего Божествено-човешко естество. Те застават на страната на Великия Носител на греха в светлината, която се излъчва от Божия трон. Кръвта на Исус Христос "очиства от всеки грях" (Йоан 1:7). "Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли? Който ги оправда? Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от

мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас?" (Римл 8:33,34).

ТРЯБВА ДА СЕ ОТНЕМЕ ПЛЯЧКАТА НА СИЛНИЯ

Христос показа, че имаше неограничена власт над бури и водни стихии, както и над обладаните от зли духове хора. Той, Който усмири бурята и успокои развълнуваното море, даваше мир и на обезпокояваните и измъчваните от Сатана души.

В синагогата в Капернаум, говорейки за милостта Си да освободи робите на греха, Исус бе прекъснат от един ужасен вик: "Остави ни! Какво имаш Ти с нас, Исусе назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познавам Те Кой си, Светий Божий!" Исус заплаши злия дух и каза: "Млъкни и излез из него. И бесът, като го повали наред, излезе из него, без да го повреди никак" (Марко 1:24; Лука 4:35).

Причината за мъките и страданията на този човек се коренеше в неговия личен живот. Земните радости така го бяха пленили, че мислеше само как да направи от живота един великолепен карнавал. Невъздържаност и лекомислие бяха покварили благородните качества на характера му и Сатана го беше завладял напълно. Разкая се, но много късно. Когато беше готов да пожертвува богатството и удоволствията си, за да си възвърне изгубената мъжественост, той оставаше безпомощен в ръцете на лукавия.

В присъствието на Спасителя у него се яви копнеж да бъде освободен. Но злият дух се противопоставяше на Христовата мощ. Когато човекът се опита да извиси глас към Исуса за помощ, злият дух вложи в устата му свои думи и той извика ужасяващо. Беснуемият разбираше донякъде, че се намираще в присъствието на Оня, Който можеше да го избави; но когато се опита да се приближи до тази мощна ръка, друга една воля го задържа назад; и чрез него бяха изговорени думи на друг един.

Борбата между властта на Сатана и неговото собствено желание за свобода беше ужасна. Изглеждаше, като че измъчваният човек ще изгуби живота си в борбата с врага, който беше погубил мъжката му сила. Но Спасителят говори с власт и освободи пленения. Беснуемият застана пред удивения народ свободен и владеещ себе си.

Той отдаде с радостен глас слава на Бога за избавлението си. Очите, които преди това блуждаеха с безумен поглед, сега гледаха разумно и проливаха благодарствени сълзи. Народът беше занемял от учудване, но щом се възвърна способността им да говорят, те се

провикнаха: "Що е това? Едно ново учение! С власт заповядва и на нечистите духове, и те Му се покоряват!" (Марко 1:27).

И днес мнозина, както беснуемият от Капернаум, се намират под властта на зли духове. Всички, които умишлено се отклоняват от Божиите заповеди, се поставят под властта на Сатана.

А някои дори доброволно влизат в общение с лукавия и вярват, че щом пожелаят могат да прекъснат връзката. Такива обаче постепенно биват все повече обвързвани, докато разберат, че са завладени от воля, по-силна от тяхната. Не могат да избягат от нейната тайнствена мощ. Един таен грях или силна страст може да ги направи също такива безпомощни пленници, какъвто беше беснуемият от Капернаум.

Но неговото положение не е безнадежно. Бог не пленява нашите чувства без съгласието ни; всеки човек има свободата да избира коя сила да владее над него. Никой не е паднал тъй дълбоко, никой не е толкова лош, че да не може да намери избавление в Христа.

Беснуемият вместо молитва можа да изговори само думите на Сатана; но неизречената молитва на сърцето му бе чута. Никой вик на намираща се в нужда душа, макар и неизказан с думи, не остава нечуто. Желаящите да направят завет с Бога не ще бъдат изоставени на силата на сатана или на слабостта на тяхното естество.

"Нима може да се отнеме користта от силния, или да се отърват пленените от юнак? Но Господ така казва: Пленниците на силния ще се отнемат, и користта ще се отърве от страшния; защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чадата ти" (Ис. 49:24,25).

Чудно ще бъде преобразяването на разтворилите с вяра сърцето си за Спасителя.

"Давам ви власт... над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди"

Седемдесетте ученици, които Христос разпрати по-късно, получиха подобно на дванадесетте апостола свръхестествени дарби като печат на тяхното посланичество. Когато делото им бе завършено, те се върнаха радостни и казаха: "Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас". Исус отвърна: "Видях Сатана паднал от небето като светкавица". (Лука 10:17,18).

Отсега Христовите последователи могат да гледат на Сатана като на един победен враг. На кръста Исус извоюва победата заради тях и желае те да я приемат като собствена. "Ето, - каза Той - давам ви власт да настъпвате на змии, и

на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди" (Лука 10:19).

Всемогъщата сила на Светия Дух е една закрила за всяка съкрушена душа. Христос не ще допусне нито една разкайваща се душа, която с вяра се позовава на Неговата закрила, да изпадне във властта на врага. Наистина, Сатана притежава голяма власт; но благодарение на Бога ние имаме един мощен Спасител, който е прогонил Сатана от небето. На Сатана му се харесва, когато величаем силата му. Но защо да не говорим за Исус? Защо да не величаем Неговата мощ и Неговата любов?

Дъгата на обещанието, която обкръжава трона на Всевишния, е едно вечно свидетелство, че Бог така е възлюбил света, "че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Той свидетелства пред Всемира, че Бог никога не ще изостави Своите чада в борбата им със злото. За нас Той представлява едно уверение за сила и закрила докато съществува Божият трон.

СПАСЕНИ, ЗА ДА СЛУЖАТ

"Иди и разкажи им какви велики дела е направил Господ за тебе"

Над Галилейското езеро се разсъмваше. След една бурна нощ Исус и учениците Му се отправиха към брега. Светлината на изгряващото слънце поздравяваше миролюбиво морето и сушата. Но когато слязоха на брега, пред очите им се появи гледка, много по-страшна от бушуващото море. От едно затулено място между гробовете към тях се впуснаха двама обладани от бяс, които като че искаха да разкъсат на парчета всички. Тези хора още влачеха остатъци от веригите, които бяха разкъсали, изплъзвайки се от затвора. Месата им бяха в рани и кървяха, очите им святкаха през падналите над тях сплътени кичури; бяха изгубили всякакъв човешки образ и приличаха по-скоро на диви зверове, отколкото на хора.

Учениците и заобикалящите ги се разбягваха от ужас; но веднага забелязваха, че Исус не е при тях, огледаха се и видяха, че стои все още там, където са Го оставили.

Той, който усмири бурята, Който се изправи пред Сатана и го победи, не бяга от тези демони. Когато беснуемите се приближиха към Него, скърцащи със зъби и фучащи от ярост, вдигна ръката, която беше заповядала на разбушваното море да се усмири, и беснуемите не можеха да Го приближат повече. Застават пред Него беснеещи, но безпомощни.

С мощ заповядва Исус на злите духове да излязат от тях. Нещастниците разбират, че са изправени пред Един, Който може да ги освободи от измъчващите ги духове. Те падат в нозете на Спасителя и Го молят за милост; но с отварянето на устата, заговорват злите духове, казвайки: "Ти Божий Сине, нима си дошъл тука преди време да ни мъчиш?" (Мат. 8:29)

Злите духове са принудени да напуснат жертвите си и у беснуемите настъпва чудна промяна: техният разсъдък бива отново просветлен, очите им блестят разумно. Лицето, изразявало дълго сатанинския образ, става изведнъж кротко, окървавените им ръце се отпускат спокойно и те издигат глас на хвала към Бога.

А междуременно злите духове, прогонени от техните човешки обиталища, влизат в стадото свине и го тласкат към погибел. Свинаярите се затичват бързо да съобщат за станалото и там се стича цялото население, за да види Исус. Двамата беснуеми са били ужас за местността; а сега стояха облечени и разумни при нозете на Исус, слушаха думите Му и славеха името на Тоя, Който ги изцели. Виждайки това чудо, народът не се радва. Загубата на свинете им се вижда по-голяма от избавлението на тези пленници на Сатана. Ужасени се събират около Исус и Го молят да си отиде от тях; и Той си тръгва - качва се веднага на лодка и отплува към отсрещния бряг.

Излекуваните беснуеми обаче изпитват съвсем други чувства. Те копнеят за общения със своя Избавител; в Неговото присъствие се чувствуват защитени от злите духове, които ги измъчваха и бяха отнели човешкия им образ. Когато Исус влиза в лодката, те коленичат в краката Му и Го молят да им позволи да останат при Него, за да могат да слушат словата Му. Но Исус им заповядва да си отидат и да разкажат какви велики дела беше извършил Господ за тях.

Те трябваше да извършат неща, а именно - да отидат в едно езическо село и да разкажат за получените от Исус благословения. За тях е тежко да се разделят от Спасителя; в обществото на своите езически сънародници те щяха да преживеят големи трудности. Дългото отлъчване от човешкото общество като че ги бе направило неспособни за възложеното им от Исус дело; но щом Той им посочва дълга, те са готови да Го послушат.

И разказваха за Исус не само на своите семейства и съседи, а обходиха Декапола (десетте града) и навсякъде разнесоха вестта за Неговата сила да избавя, описвайки как бе ги освободил от злите духове.

Макар гергесинците да не приеха Исус, Той не ги изостави в тяхната духовна тъмнина. Когато Го помолиха да

си отиде, те не бяха чули Неговите слова и не знаеха какво прогонват. Затова им изпрати светлината чрез такива, които щяха да изслушат.

Сатана погуби свинете с намерение да отклони народа от Спасителя и да попречи на проповядването на евангелието в страната. Но тъкмо този случай пробуди жителите ѝ така, както нищо друго не би могло и насочи вниманието им към Христос. И макар че Спасителят напусна това място, излекуваните от Него хора останаха там като свидетели за Неговата мощ. Онези, които бяха оръдия на княза на тъмнината, сега станаха посредници на светлината, вестители на Божия Син. Когато по-късно Исус се върна в Декапол, народът се събра около Него и в продължение на три дни хиляди от цялата страна слушаха вестта на спасението.

Двамата изцелени беснуеми бяха първите мисионери, които Исус изпрати да проповядват Евангелието в Декапол. Те бяха слушали Неговите думи съвсем кратко време. Ушите им не бяха чули дори една проповед от Неговите уста. Не можеха да наставляват народа, както учениците, които бяха всеки ден с Христос. Но можеха да разкажат онова, което знаеха, което бяха изпитали, видели и чули за силата на Спасителя. Това може да прави всеки, чието сърце е било докоснато от Божията благодат. Това е, което Господ очаква от нас – да свидетелстваме, защото поради липсата на свидетелства светът погива.

Евангелието не трябва да се проповядва като една безжизнена теория, а като жива сила, която променя живота. Бог иска Неговите служители да свидетелстват за това, за да могат хората чрез Неговата благодат да получат христоводобен характер и да се радват на уверението за Неговата голяма любов. Желанието Му е да свидетелстваме, че Той не може да бъде доволен, докато всички, които приемат спасението, не бъдат изкупени и не получат отново своите свети привилегии на Негови синове и дъщери.

Исус с радост приема и такива, които най-много са Му са се противили. Когато се покаят, им дава Своя Божествен Дух и ги изпраща в лагера на невярващите, за да възвестят благодатта Му. Души, превърнати в сатанински инструменти, сега чрез Христовата сила могат да бъдат преобразени във вестители на правдата и изпратени от Божия Син да разказват какво велико благодеяние им е направил Господ и как се е смилил над тях.

"СЛАВАТА МИ Е ВИНАГИ ПРЕД ТЕБЕ"

След като жената от Капернаум бе изцелена, докосвайки Исус с вяра, Той пожела тя да разбере благословието, което беше получила. Не може да се присвоят тайно дарбите, които евангелието предлага, и да им се наслаждаваме скрито.

"Вие сте Ми свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог" (Исаия 43:12).

Нашата изповед за Неговата вяроност е избраното от Бога средство да изявяваме Христа на света. Трябва да признаем благодатта Му, както е била възвестена от светите мъже в древността. Но свидетелството на личната ни опитност ще оказва най-голямо въздействие. Свидетели сме за Бога, когато сами изявяваме действието на Божествената сила лично в нас. Всяко същество има живот и преживявания, различни от тези на всички други. Бог желае да Му изказваме благодарност, произтичаща от личните ни опитности. Подкрепени от християнски начин на живот, личните изповеди за слава на Неговата благодат имат неотразима сила, която способства за спасението на души.

В наша полза е да пазим свеж в паметта си спомена за всеки Божи дар. Така вярата укрепва и ни насърчава все повече да искаме и да получаваме. И най-малкото благословение, което лично получаваме от Бога, е по-голямо от полученото чрез всички прочетени или чути доклади за вярата и опитността на други. Душата, отговаряща на Божията благодат, ще бъде като напоявана градина. Нейното положение бързо ще се подобрява, светлината ѝ ще изгрее в мрака и славата Господня ще я осияе.

"Що да въздам Господу за всичките Му благодеяния към мене? Ще взема чашата на спасението, и ще призова името Господно; ще изпълня обещанията си Господу,

да, пред всичките Му люде" (Пс. 116:12-14).

"Кой може да изкаже мощните дела на Господа, или да разгласи всичките Негови хвали?" (Пс. 106:2).

"Ще пея Господу докато съм жив; ще славословя моя Бог, докле съществувам. Да Му бъде приятно моето размишление; аз ще се веселя в Господа." (Пс. 104:33,34)

"Славословете Господа; призовавайте името Му; възвестявайте между племената делата Му. Пейте Му, славословете Го; говорете за всичките Му чудесни дела. Хвалете се с Неговото име; нека се весели сърцето на ония, които търсят Господа" (Пс. 105:1-3).

Понеже "Твоето милосърдие е по-желателно от живота, устните ми ще Те хвалят! Така ще Те благославям, докато съм жив; в Твоето име ще издигам ръцете си. Като от тлъстина и мас ще се насити душата ми; и с радостни устни ще Те славословят устата ми. Когато си спомням за Тебе на постелката си, размишлявам за Тебе в нощните стражи; понеже

Ти си бил помощ на мене, и под сянката на Твоите крила ще се радвам" (Пс. 63:3-7).

"На Бога уповавам; няма да се боя; какво ще ми стори човек? Върху мене, Боже, са моите към Тебе обреци; ще Ти принеса благодарствени приноси. Понеже си избавил душата ми от смърт, няма ли да избавиш и нозете ми от подхлъзване, за да ходя пред Бога във виделината на живота?" (Пс. 55:12-14).

"И аз, Боже Мой, ще славословя от псалтир Тебе и Твоята вяроност, на Тебе, Свети Израилев, ще пея хваление с арфа. Ще се радват много устните ми, когато Те славословя, тоже и душата ми, която си изкупил. Езикът ми, тъй също, ще приказва за правдата Ти всеки ден." (Пс. 70:22-24).

"Ще направя името Ти паметно през всичките поколения; затова племената ще Те възхваляват до вечни векове" (Пс. 44:18).

"ДАРОМ СТЕ ПРИЕЛИ, ДАРОМ ДАВАЙТЕ!"

Евангелската покана не бива да се отправя само към избрани, за които смятаме, че приемайки я, ни оказват чест; вестта трябва да споходи всички. Бог благославя Своите чада не само заради самите тях, а заради целия свят. Той ни дава даровете Си, за да ги умножаваме, като ги раздаваме на другите.

Щом самарянката веднага след разговора си с Исус на Якововия кладенец разбра, че е срещнала Спасителя, доведе и други при него. И се оказа по-добра мисионерка от Неговите ученици. Онова, което виждаха в Самария, ги караше да я смятат за ненадеждно поле. Мислите им бяха насочени към голямото им дело в бъдеще, без да разбират, че точно край тях е жетвата и само чака да бъде прибрана. А чрез една пренебрегнатата от тях жена целия град дойде да чуе Исус. Тя веднага занесе светлината на своите съграждани.

Жената е пример за действието на практическата вяра в Христос. В царството Божие всеки истински християнин се ражда като мисионер. Щом познае Спасителя, той пожелава да запознае и други с Него. Спасителната и осветяваща истина не може да остане заключена в сърцето му. Пилият от водата на живота, сам се превръща в жив източник; получателят става дарител. Христовата благодат в душата е подобна на извор в пустинята, извиращ, за да освежава всички, и кани ония, които погиват от жажда, да пият от водата на живота. Като разпространяваме благата вест за спасението, сами се оказваме доведени по-близо до Господа.

За приемащите Неговата благодат, Господ казва: "Ще направя тях и местата около хълма Си за благословение; и ще изпращам дъжда на времето му; дъжд на благословение ще бъде" (Езек. 34:26).

"А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието" (Йоан 7:37,38).

Който получава, трябва и да раздава. От всички посоки се чуват викове за помощ. Бог кани хората да служат с радост на своите съчоведи. Трябва да се печелят непреходни богатства; царството небесно може да се получи; светът, който живее в незнание, трябва да бъде осветлен.

"Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви, подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва. Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне" (Йоан 4:35,36).

"Ето, Аз съм с вас през всички дни!"

В течение на три години учениците имаха пред очите си чудния пример на Исус. Всеки ден те общуваха и разговаряха с Него, слушаха утешителните Му думи към наскърбените и обременените и виждаха проявленията на Неговата мощ над болни и страдащи. Когато дойде време да ги напусне, Той им даде благодат и сила да продължат по-нататък делото Му в Неговото име. Трябваше да разпространяват светлината на евангелието Му на любов и целебна сила и Спасителят им обеща, че ще да бъде с тях през цялото време. Да, тогава Той щеше да бъде чрез Светия Си Дух дори по-близо до тях, отколкото когато беше видим сред хората.

И ние трябва да вършим делото, вършено от учениците. Всеки християнин трябва да бъде мисионер. Трябва да служим изпълнени със състрадание и съчувствие на нуждаещите се от помощ и със себеотрицание ревностно да се стараем да облекчаваме болките на страдащото човечество.

Всички могат да намерят работа. Никой не бива да мисли, че за него няма място, където да работи за Христос. Спасителят се поставя наравно с всеки човек. Той стана член на земното семейство, за да можем ние да станем членове на небесното семейство. Той е Синът Човешки и с това – брат на Адамовите синове и дъщери. Неговите последователи не трябва да се чувстват изолирани и затворени в себе си от погиващия

свят. Част от голямото човешко семейство са и Небето гледа както на грешните, така и на светиите като на братя.

Милиони и милиони невежи и греховни човешки същества още никога не са чували за Христовата любов. Ако се поставехме на тяхно място, какво бихме искали да направят за нас? Ето това можем да сторим за тях, доколкото е във възможностите ни. Христовото правило за живота, според което всеки от нас ще устои или ще пропадне пред съда, гласи: "Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях" (Мат.7:12).

Всичко, което ни дава някаква привилегия над другите - възпитание или образование, благороден характер, християнска вяра или религиозна опитност - ни задължава към по-малко облагодетелстваните и трябва да им служим, доколкото ни е възможно. Ако сме силни, трябва да укрепваме ръцете на слабите.

Ангели на славата, виждащи постоянно Божието лице в небето, се радват като служат на Неговите чада. Ангелите винаги присъстват там, където са необходими, при такива, които трябва да водят тежка борба със собственото Аз, а средата им крайно ги обезсърчава. Слаби, треперещи души с най-лоши черти на характера са предмет на техните най-големи грижи. Себелюбиви сърца биха сметнали за унижително да служат на окаяни хора с низки качества, но то се върши от свети, безгрешни същества от небесните двореци.

Исус не жадува небето, щом ние загиваме. Напусна го, за да живее, обсипван с хули, и да понесе безчестна смърт. Той, Комуто принадлежат неизмеримите съкровища на небето, стана беден, за да можем ние чрез Неговата бедност да станем богати. Ето защо трябва да вървим по стъпките Му.

Който е станал Божие чадо, трябва занапред да се смята за член от веригата, спусната да се спаси светът; да се чувства едно с Христос в Неговия план, изпълнен с любов, и заедно с Него да търси и да спасява погинали души. Мнозина мислят, че е голяма привилегия да се посетят местата по земята, където е живял Христос, да вървят по пътищата, по които е вървял, да гледат езерото, на което обичаше да поучава, и хълмовете и долините, на които е спирал погледа Си. Но не е нужно да отиваме в Назарет, Капернаум или Витания, за да вървим по стъпките на Исус. Ние ще намерим следите от Неговите стъпки покрай леглото на болния, в хижите на бедните, в претърпаните улици на големите градове и навсякъде, където човешки сърца имат нужда от утеха.

Ще храним гладни, ще обличаме голи и ще утешаваме болни и опечалени. Ще насърчаваме отчаяни души и ще вдъхваме надежда на обезсърчени.

Христовата любов, която се изявява в себеотрицателна служба, ще има сила да промени злодееца повече, отколкото мечът или затворът. Сърцето често се ожесточава, когато бъде укорявано, но под влиянието на Христовата любов се смекчава. Мисионерът може не само да облекчи телесни страдания, но е и способен да води грешници при Великия Лекар, Който е в състояние да очисти душата от проказата на греха. Бог желае болните, нещастните, обладаните от зли духове да чуят гласа Му чрез Неговите служители. Чрез човешките Си инструменти Той иска да бъде такъв утешител, какъвто светът не познава.

Спасителят отдаде скъпоценния Си живот, за да основе църква, способна да служи на страдащите, на опечалените и на изкушаваните. Някои вярващи може да са бедни, необразовани и неизвестни, но в Христа те могат да вършат едно значимо за вечността дело в семейството, в обществото, а дори и в далечни страни. Христовите думи са отправени както към първите Му ученици, така и към съвременните Му последователи: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи". "Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар". (Мат. 28:18,19; Марко 16:15). А и обещанието Му за Неговото присъствие се отнася и за нас: "И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века" (Мат.28:20).

Днес вече не се събират любопитни тълпи по пусти места, за да видят и чуят Исус. Гласът Му не се чува по шумните улици и между множествата не се носи слухът, "че Исус Назарянинът минава" (Лука 18:37). Но всъщност това става и днес. Христос върви невидим по нашите улици. Чрез благодатната вест влиза в нашите домове и очаква да помогне на всички, които се стараят да служат в Негово име. Той е между нас, за да лекува и благославя, ако пожелаем да Го приемем.

"Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовества, който проповядва мир! Който благовества добро, който проповядва спасение! Който казва на Сиона: Твоят Бог царува!" (Ис. 52:7).

" Възкликнете, запейте заедно, запустели ерусалимски места; защото Господ утеша людете Си, изкупи Ерусалим. Господ запретна светата Си мишца пред всичките народи; и всичките земни краища ще видят спасението от нашия Бог" (Ис. 52:9,10).

ДЕЛОТО НА ЛЕКАРЯ

"Аз ви дадох пример да правите така, както Аз направих вам!"

ВЗАИМНАТА РАБОТА НА БОЖЕСТВЕННОТО И ЧОВЕШКОТО

"Здравето на болните трябва да се възстановява чрез взаимната работа на Божественото и човешкото"

В своята лечебна работа лекарят трябва да бъде съработник на Христос. Спасителят служеше на душата и на тялото. Евангелието, което Той проповядваше, беше една вест за духовен живот и физическо здраве. Спасението на душата и оздравяването от болестта бяха тясно свързани. Същата служба е възложена и на християнския лекар. Той трябва да бъде свързан с Христос, за да може да помага при физическите и духовните нужди на съчовеците си. Болните трябва да го приемат като вестител на милосърдието, носещ целебно средство за болното тяло и за поразената от греха душа.

Христос е истинският глава на лекарската професия. Той стои като главен лекар до всеки богобоязлив лекар, загрижен да облекчи страданията на хората. Едновременно с използването на природните лечебни средства за физическите страдания лекарят трябва да насочва вниманието на пациента към Оня, Който може да лекува болестите на душата и на тялото. Христос извършва това, за което лекарите могат само да Му помогнат; те се опитват да подкрепят лечението, извършвано от природата, а целителят е сам Христос. Лекарят се опитва да запази живота; а Христос дава живот.

ИЗТОЧНИКЪТ НА ИЗЦЕЛЕНИЕТО

В Своите чудеса Спасителят изявява постоянно действащата сила за доброто на хората като ги подкрепя и лекува. Бог работи непрестанно всеки миг чрез силите на природата, за да пази живота ни, да ни съгражда и възстановява. Когато някоя част от тялото бъде наранена, веднага се задейства изцелението, природните сили подхващат делото си по възстановяване на здравето; но действащата чрез тях сила произтича от Бога. От Него всяка животворна сила иде. Когато човек оздравява от някоя болест, Бог го възстановява. Болестта, страданията и смъртта са дело на противниковата сила. Сатана руши, а Бог - възстановява.

Казаните на Израил думи са отправени и днес до всички, чието телесно или душевно здраве е възстановено: "Аз съм

Господ, Който те изцелявам" (Изм. 15:26). Божието желание за всяко човешко същество е изразено в думите: "Възлюблений, молитствувам да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти." "Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупува от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости" (3 Йоан 2; Псалм 103:3,4).

Грехът е причина за болестта

Когато Христос лекуваше болести, предупреждаваше много от излекуваните: "Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо лошо" (Йоан 5:14). Поучаваше ги, че са си навлекли болестта поради престъпване на Божия закон и че здравето им може да се запази само чрез послушание.

Лекарят трябва да учи своите пациенти, че при процеса на възстановяването трябва да съдействат на Бога. Той постоянно установява истинността на факта, че болестта е последица от греха, и знае, че природните закони са също така Божествени, както предписанията на десетте заповеди и че здравето може да бъде възстановено или запазено, само когато те се спазват. Вижда много страдащи, болни вследствие на вредните си навици. Биха могли да оздравеят, стига да пожелаеха да направят за възстановяването си онова, което е по силите им. Такива хора трябва да бъдат поучавани, че всяка тяхна привичка, рушаща физическите, умствените или душевните сили, е грях и че здравето може да бъде осигурено чрез послушание на установените от Бог закони за доброто на цялото човечество.

Когато лекарят види, че даден пациент страда от болест, причинена от неправилно хранене и пиене или от други лоши навици и не му го каже, извършва неправда към своя съчовек. Пияници, умопобъркани, жертви на разюздани страсти - всички те трябва да са повод за лекаря да заяви открито и ясно, че причина за тези страдания е грехът. Онези, които познават принципите на живота, трябва да се стараят сериозно да премахват причините на болестта. Как може лекарят да мълчи, когато постоянно гледа борбата със страданието и постоянно трябва да се старае да облекчава болките? Може ли той да е състрадателен и милостив, ако като предпазно средство срещу болести не препоръчва строгото въздържание?

Божии закони на живота

Трябва ясно да се посочи, че пътят на Божиите заповеди е път на живота. Бог е установил природните закони; Неговите заповеди не са произволни изисквания. Всяка забрана в здравния или в моралния закон включва в себе си едно обещание. Ако сме послушни, стъпките ще ни бъдат благословени. Бог никога не ни кара насила да вършим добро.; Той се старее да ни избави от злото и да ни напътва към доброто.

Нека да обърнем внимание върху законите, които бяха дадени на Израил. Бог им даде известни наставления за всекидневния им живот. Запозна ги със законите на тяхното физическо и духовно благополучие и ако са послушни, ги уверява: "Господ ще отстрани от тебе всяка болест" (Втор. 7:15).

"Обърнете сърцата си към всички тия думи, които днес ви заявявам, ...защото за вас това не е празно нещо; защото те са живот за тия, които ги намират, и здраве за цялата им снага" (Втор.32:46,47; Притчи 4:22).

След като ни дарява с Христос, Бог желае да достигнем възможното ниво на съвършенство . Той ни кани да застанем на правата страна, да се съюзим с небесните сили и да приемем принципите, които ще възстановят отново Божия образ в нас. В писаното слово и в голямата книга на природата ни е открил принципите на живота. Наша задача е да ги изучим и, прилагайки ги на дело, да станем Негови съработници във възстановяването както на физическото, така и на душевното си здраве.

Евангелието на здравето

Хората трябва да разберат, че благословието на послушанието може да им се даде в пълнота само когато приемат Христовата благодат. Тя дава на човека сила за послушание на Божиите закони и го прави способен да се освободи от зависимостта си от лошите привички. Неговата благодат е единствената сила, която го прави устойчив и може да го държи на правия път.

Когато евангелието се приеме в цялата му чистота и мощ, то лекува всяка болест, произтичаща от греха. Слънцето на правдата ще изгрее "с изцеление в крилата си" (Мал.4:2). Нищо, което този свят предлага, не може да излекува едно съкрушено сърце и да му даде мир или да премахне грижите на болестта. Славата, изкуството, талантите са безпомощни да възрадват опечаленото сърце или да възвърнат покрусения живот. Едничката надежда на човека е Божият живот в душата.

Любовта, която Христос излива чрез Своето същество, е животворна сила. Тя изпълва с целебна сила всичко: мозъка, сърцето и нервите. Чрез нея се пробуждат за дейност най-благородните човешки сили. Освобождава душата от погубващото жизнените сили чувство на вина и мъка, на страх и грижи. Тази сила дава спокойствие и мир на душата и събужда в нея радост в Светия дух, която нищо земно не може да отнеме и която дава здраве и живот. Думите на Спасителя: "Елате при Мене, ...и Аз ще ви успокоя" (Мат. 11:28) са Божествената рецепта за лекуване на всякакви физически, умствени и душевни страдания. Макар хората сами да са си навлекли страдания чрез прегрешенията си, Бог гледа на тях със състрадание. В Него те могат да намерят помощ. Той ще извърши велики неща за онези, които Му се доверяват.

Макар грехът да се е вкоренил от векове в човешкия род и Сатана чрез измама и хитрост да е хвърлил черната сянка на тълкуванието си върху Словото Божие, така че хората да се съмняват в добротата на Бога, Божията милост и любов не са престанали да текат в изобилни потоци към земята. Ако човешките същества само пожелаеха да разтворят нагоре към небето душата си и оценят Божествените дарове, от там би се спуснала изобилна целебна сила.

Голямата нужда от едно по-основно образование

Лекарят, желаещ да бъде добър сътрудник на Христос, ще се старее да развие способностите всеобхватно. Той ще учи усърдно, за да бъде годен за отговорностите на своята професия; постоянно ще се стреми да се издига на все по-високо ниво, да увеличава познанието си, да придобива по-голяма сръчност и по-дълбока проникателност. Всеки лекар трябва да съзнава, че върши ли половинчато, недостатъчно работата си, не само причинява вреда на болните, но постъпва неправдиво и към колегите си. Лекар, който се задоволява с едно ниско ниво на умения и познания, не само унижава лекарската професия, но обезславя и Христос, най-великия лекар.

Чувстващите се негодни за лекарското призвание, трябва да си изберат друга професия. А другите, призваните за гледане на болни, но с недостатъчно образование и лекарска подготовка не са ще направят добре да приемат по-скромната работа на болногледачи. Чрез търпелива служба при способни лекари те винаги могат да учат и като използват всеки случай да трупат знания, след време ще могат да станат напълно годни за работата на лекаря. Относно по-младите лекари, "като съдействаме с Бога да не приемате напразно

Божията благодат...в нищо не даваме никаква причина на съблазън, да не би да се злослови нашето служене" (IICор. 6:1-4).

Бог желае винаги да се стремим нагоре. Истинският мисионски лекар винаги ще се старае да придобие практически познания и умения. Талантливите лекари-християни с големи способности в професията си трябва да се забелязват и насърчават да работят за Бога там, където да могат да обучават и възпитават други, за да станат мисионски лекари.

Лекарят трябва да приема светлината на Словото Божие в душата си. Трябва постоянно да расте в благодатта. За него религията трябва да бъде влияние, което господства над всички други. Той трябва да се ръководи от възвишени, свети подбуди - от подбуди, които са мощни, понеже изхождат от Оня, Който пожертва живота Си, за да ни даде сила за победа над злото.

Когато лекарят се стреми вярно и ревностно да се усъвършенства професионално, когато се посвещава в служба на Христос и отделя време да изследва собственото си сърце, ще се научи да разбира тайните на светото си призвание. Сам може така да се образова и издигне, че всички, които са в допир с него, да се уверяват в превъзходството на едно възпитание и мъдрост, получени от връзката с Бога на мъдростта и силата.

Един Божи помощник в стаята на болния

Едва ли някоя работа изисква по-тясно общение с Христос от тази на лекаря. Който иска да изпълнява вярно задълженията на лекар, трябва всекидневно и всекичасно да води християнски живот. Животът на пациента е в ръцете му. Една погрешно поставената диагноза или неправилно предписано лечение при даден критичен случай, или пък едно несръчно движение на ръката при операция може да струват живота на болния и така една душа да бъде изпратена във вечността. Колко важно е да се помни това! Колко важно е, лекарят винаги да се оставя да го води Главният Лекар!

Спасителят желае да помага на всички, които Го молят за мъдрост и бистрота на мисълта. А кой повече от лекаря, от чието решение зависи толкова много, се нуждае от мъдрост и бистрота на мисълта? Мъжът, който се опитва да продължи живота, трябва да поглежда с вяра към Христос, за да може Той да ръководи всяко негово движение. Спасителят ще му дава Своето разбиране и Своето умение при всеки тежък случай.

Чудни възможности се предлагат на болногледача. Във всичко, което се прави за възстановяване здравето на болния, болногледачите трябва да виждат, че лекарят се опитва да ги направи Божии сътрудници в победата над болестта. Той трябва да ги накара да чувствуват, че при всяка предприета в хармония с Божиите закони крачка могат да очакват помощта на Божията сила.

Болните и страдащите имат много по-голямо доверие в лекар, за когото са убедени, че обича Бога и се бои от Него. Те се вярват на думите му и се чувствуват сигурни.

Привилегия на лекаря-християнин е, познавайки Господ Исус, чрез усърдна молитва да измолва Неговото присъствие в болничната стая. Преди да пристъпи към една критична операция, лекарят трябва да измоли помощта на Великия Лекар. Трябва да внушава на страдащите уверението, че Бог може да ги преведе сигурно през това изпитание, че за онези, които се уповават на Него, Той е сигурно прибежище в най-тежки моменти. Лекар, който не може да го постигне, губи в много случаи, които иначе биха могли да бъдат спасени. Ако може да изговори думи, които да внушат вяра в състрадателния Спасител, Който чува всяка въздишка на страх, и ако може да представя в молитва пред Бога нуждите на душата, кризата ще има благоприятен изход.

Само пред Великия Сърцевед са открити големия страх и свитото сърце на много пациенти, съгласили се да се подложат на хирургическа намеса. Те знаят заплашващата ги опасност. Известно им е, макар и да се доверяват на сръчността на хирурга, че той не е безпогрешен. Но когато видят, че лекарят се прекланя в молитва за помощ от Бога, се изпълват с доверие. Благодарността и упованието разтварят сърцето за Божията целебна сила, цялото същество се оживява и животът побеждава.

Присъствието на Спасителя е източник на сила и за лекаря. Често отговорността и добрият изход на неговата работа зависи много от духа му. Трескавата несигурност и страхът правят ръката несръчна, а увереността, че Божественият Помощник е отстрани, за да помага, да напътства и да подкрепя, дава спокойствие и смелост. Христовото докосване придава на ръката на лекаря нова жизнена сила, спокойствие и доверие.

Когато кризата е минала благополучно и има изгледи за добър резултат, трябва да се прекарат няколко минути в молитва с пациента. Дайте израз на благодарността си за живота, който е бил запазен. Когато пациентът изказва думи на благодарност към лекаря, отдавайте благодарността и славата на Бога. Казвайте на пациента, че животът му е бил

запазен, понеже се е поставил под закрилата на Небесния Лекар.

Постъпвайки така, лекарят насочва погледа на своите пациенти към Оня, от Когото зависи животът им и Който винаги може да избавя онези, отишлите при Него.

Грижа за душата

В лекарската мисионска работа трябва да е залегнало дълбокото желание за спасение на души. И на лекаря, както и на проповедника, независимо дали го съзнават или не, е поверено най-висшето, поверено на хора – спасението на души.

В професията си лекарите се срещат с болестта и със смъртта, а много често от погледа им убягва действителността на бъдещия живот. В усърдните си старания да премахнат опасността за живота, те забравят опасността за душата. Може би оня, когото лекуват, изгубва опората си в живота, последните възможности му се изплъзват из ръцете. Лекарят ще трябва да срещне тази душа пред съдния престол на Христа.

Често изгубваме ценни благословения, като пропускаме да кажем навреме една дума. Когато златният случай не се използва, той отлетява безвъзвратно. На леглото на болния не бива да се разговаря за различни вероизповедания или спорни верски въпроси. Посочвайте на страдащия Оня, Който помага на всички, отиващи с вяра при Него. С усърдие и нежност помагайте на люшкащата се между живота и смъртта душа.

Ако Лекарят знае, че Христос е личният му спасител, понеже сам е намерил прибежище при Него, той ще знае и как да постъпва с треперещата, чувстваваща се виновна, болна от грях душа, обърнала се към него за помощ. Той ще може да отговори на въпроса ѝ: "Какво да правя, за да се спася?" Може да разказва за любовта на Изкупителя, може да говори от личен опит за силата на разкаянието и на вярата. Може с прости, сериозни думи да представи пред Бога нуждите на душата и да насърчава болния също да се моли и да приеме благодатта на състрадателния Спасител. Когато така служи на болния на легло, изричайки думи на помощ и на утеха, Господ ще му съдействува и ще работи чрез него. Ако душата на страдащия бъде насочена към Спасителя, Христовият мир ще изпълни неговото сърце и духовното здраве, което той ще получи, ще служи като изпратена от Бога помощ за възстановяване на телесното здраве.

Лекарят често ще има случаи, посещавайки болните си пациенти, да помага и на близките им. Когато бдят над болничното легло и се чувствуват безпомощни в облекчаване на болките или в премахването на страха, техните сърца се смекчават. И често откриват пред лекаря скриваната от другите мъка. Тогава пред него се представя случай да обърне вниманието на тези страдащи души върху Оня, Който е поканил всички отрудени и обременени да отидат при Него. Често може да се моли за тях и да представи техните нужди на Лечителя, облекчаващ всяка болка и страдание.

БОЖИТЕ ОБЕЩАНИЯ

Пред лекаря възникват ценни възможности да посочва на своите пациенти обещанията на словото Божие. Той може да изважда от съкровищницата ново и старо, може да утешава и поучава там, където е нужно. Лекарят трябва винаги да има изобилие от освежаващи, съживяващи духа мисли. Освен това той трябва да изучава грижливо Словото Божие, за да познава добре Неговите обещания. На устните му трябва да са утешителните думи изричани от Христос по време на земната Му служба, когато поучаваше и лекуваше болни. Той трябва да насочва вниманието към извършените от Него изцеления и към Неговата нежност и любов. Никога не бива да пропуска да насочи мислите на пациентите си към Христос, Великия Лекар. Проявяваната докато живееше видимо между хората сила, се съдържа и днес в Неговото Слово. Чрез Словото Си Христос лекуваше болести и изгонваше демони; чрез Словото Си Той усмири бурното море, пробуждаше за живот мъртви, и народът свидетелстваше, че същото това Негово слово притежаваше мощ. Говореше Словото Божие така, както го беше говорил на всички пророци и учители от Стария Завет. Цялата Библия е едно откровение на Христос.

Необходимо е да приемем Писанието като отправено към нас Божие слово, което, макар да не е било написано за нас, има предвид и нас. Когато страдащите идваха при Христа, Той виждаше в тях не само молещите в момента за помощ, но и всички, които до ден днешен е трябвало да отиват при Него със същите нужди и със същата вяра. Както каза на паралистика: "Дерзай, синко, прощават ти се греховете!" (Матей.9:2); когато каза на жената от Капернаум: "Дъщерю, твоята вяра те изцели; иди си с мир!" (Лука 8:48), Така Той говореше и на всички наскърбени, обременени с грехове души, които от тогава до днес непрекъснато търсят Неговата помощ.

Това важи и за всички останали обещания от Словото Божие. В тях Той говори лично на нас и така сякаш чуваме

гласа Му. В обещанията Си Христос ни дава Своята благодат и сила. Те са листа от Неговото дърво, което служи "за изцеление на народите" (Откр.22:2). Когато ги приемем с вяра, затвърждават характера ни, дават ни живот и го поддържат. Нищо друго не може да даде такава целебна сила. Нищо друго не е в състояние да ни вдъхне смелостта и вярата, даваща сила за живот на човека.

При всяка възможност лекарят трябва да повтаря словата на Спасителя пред треперещия и изпълнен със страх от смъртта, на уморената от бремето на страданията и греха душа, защото всички думи на Свещеното Писание са Негови.

"Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда и през реките, те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали. Защото Аз съм Йеова, твоят Бог, Светият Израилев,...понеже ти бе скъпоценен пред очите Ми и почетен и, Аз те възлюбих" (Ис.43:1-4). "Аз, Аз съм, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, и няма да си спомня греховете ти" (Ис.43:25). "Не бой се, защото Аз съм с Тебе!" (Ис.43:5).

"Както баща жали чадата си, Така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст" (Пс.103:13,14).

"Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа, твоя Бог" (Ер. 3:13). "Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда" (Йоан 1:9).

"Изличих като гъста мъгла престъпленията ти, и като облак греховете ти; Върни се при мене, защото Аз те изкупих!" (Ис.44:22).

"Дойдете сега та да разискваме, казва Господ; ако греховете ти са като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна" (Ис 1:18).

"Наистина те възлюбих с вечна любов, затова продължих да ти показвам милост". "Оставих те за малко време, но с голяма милост ще те прибера" (Еремия 32:3;Исая 54:7).

"Да се не смущава сърцето ви: вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. Мир ви оставям, Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както света дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои" (Йоан 14:1, 27).

"И всеки човек от тях ще бъде като заслон от вятър и като прибежище от буря, като водни потоци на сухо място, като сянка от голяма канара в изтощена земя" (Исая 32:2).

"Когато сиромасите и немотните потърсят вода, а няма и езикът им съхне от жажда, Аз Господ ще ги послушам, Аз Израилевият Бог няма да ги оставя" (Исаия 41:17).

"Така казва Господ, Който те е направил: защото ще изливам вода на жадната земя, и реки на сухата почва, ще изливам Духа Си на потомството ти, и благословиението Си на рожбите ти" (Исаия 44:2,3).

"Към Мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища, защото Аз съм Бог и няма друг" (Исаия 45:22).

"Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари". "Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме" (Исаия 53:4,5; Мат.8:17).

ЛЕКАРЯТ - ВЪЗПИТАТЕЛ

"Устата на мъдрите пръска разум" (?)

Истинският лекар е възпитател. Той съзнава своята отговорност не само към болните, които са под негова непосредствена грижа, но и към околната среда, в която живее. Той се явява пазител на физическото и нравствено здраве, като се старее не само да дава правилни наставления за гледането на болните, но и да внуши добри правила за живота и да даде правилно познаване на здравните принципи.

ВЪЗПИТАНИЕ В ЗДРАВНИ ПРИНЦИПИ

Никога обучаването в здравните принципи не е било така необходимо, както сега. Макар че е отбелязан голям напредък в различни направления, и особено по отношение на удобствата и облекченията в здравеопазването и лекуването на болестите, загубването на физическата сила и издръжливост е просто застрашително. То прави впечатление на всички, милеещи за благо на съчовеците си.

Нашата цивилизация на изкуствен начин на живот подхранва злини, които подкопават здравните принципи. Обичаи и мода се борят с природата. Те налагат привички и предлагат удоволствия, които непрекъснато намаляват физическата и духовната сила, като натоварват хората с непоносимо бремене. Невъздържание и престъпност, болести и мизерия се ширят навсякъде.

Мнозина престъпват здравните закони от незнание, затова се нуждаят от поучение. Болшинството, обаче, въпреки

не малките си познания, не постъпват според тях. На такива трябва да бъде изтъкната необходимостта от установяването им като основно правило в техния живот, което да прилагат на практика. Пред лекаря има много възможности да изяснява на хората здравните принципи и да изтъква колко важно е от практическото им прилагане. Чрез правилни поучения той може да направи много, за да предотврати множество злини, които биха причинили неизброими вреди.

УПОТРЕБАТА НА ЛЕКАРСТВА

Един навик, в който се корени причината за много болести и често причинява още по-големи злини, е прекомерната употреба на отровни лекарства. Мнозина при разболяване не се стараят да разберат причината. Тяхната главна грижа е да се избавят от болки и неудобства. И тогава прибягват към разни лечебни средства, чието същинско действие почти не познават, или пък се обръщат към някой лекар за лекарство, противодействащо на последицата от извършената от тях грешка, без да мислят да променят вредните за здравето си навици. Не забележат ли бързо подобрене, опитват друго лекарство, и отново друго и по този начин злото се увеличава.

Хората трябва да се научат, че лекарството не лекува болестта. Вярно е, че понякога то причинява временно облекчение, пациентът като че е оздравял вследствие на употребата му. Това обаче става, защото тялото ни притежава достатъчно жизнена сила, за да изтласка отровата и да поправи обстоятелствата, причинили болестта. Здравето би се възвърнало и без лекарство, но в повечето случаи лекарството само променя формата и положението на болестта. Често действието на отровата сякаш е преодоляно, но последиците остават в тялото и по-късно причиняват големи вреди.

Много хора чрез употреба на отровни лекарства си навличат доживотни страдания и понякога дори изгубват живота си, който би могъл да бъде спасен, ако се употребяваха природни лечебни средства. Съдържащите се в много от тъй наречените лекарства отрови водят до гибелни за тялото и душата навици и желаня. Много от обикновените лечебни средства, тъй наречените универсални лекарства, а дори и някои предписани от лекари, допринасят за полагане на основата за редовната употреба на спиртни напитки, опиум или морфин - едно толкова страшно проклятие за човечеството.

ВЪЗСТАНОВЯВАЩА СИЛА В ПРИРОДАТА

Може да има надежда за подобряване на положението, само когато народът бъде обучен в правилните здравни принципи. Лекарите трябва да учат хората, че възстановяващата сила се намира не в лекарството, а в природата. Болестта е едно старание на природата да освободи организма от обстоятелства в резултат на престъпването на природни закони. При случаи на заболяване трябва да се установи причината. Нехигиеничните условия трябва да се променят, лошите навици да се премахнат. Тогаво трябва да се подкрепи природата в усилието ѝ да отстрани натрупаните отрови и да възстанови правилните функции в организма.

ПРИРОДНИ ЛЕЧЕБНИ СРЕДСТВА

Чист въздух, слънце, въздържание, спокойствие, движение, правилно хранене, употреба на вода, упование в Божествената сила - това са истинските лечебни средства. Всеки трябва да познава природните средства и да знае как да ги използва. Важно е да се знаят принципите за лекуване, а също и да се притежава практическа подготовка, която да ни прави способни да прилагаме познанията си.

Използването на природните лечебни средства изисква грижовност и старание, чужди на мнозина. При лекуването и възстановяването природата действа постепенно и това изглежда твърде бавна процедура за нетърпеливия. Отказването от вредни удоволствия изисква жертви. Но в резултат ще установим, че когато не ѝ пречим, природата върши своята работа мъдро и добре. Онези, които продължително се съобразяват с нейните закони, ще постигнат като награда здрав дух в здраво тяло.

ЗАПАЗВАНЕ НА ЗДРАВЕТО

За запазването на здравето обикновено се обръща малко внимание. А много по-мъдро е да знаем как да се предпазваме от болестта, отколкото как да я лекуваме, когато дойде.

Дълг на всеки човек, за негово добро и за благото на човечеството е, да изучава съзнателно законите на живота и добросъвестно да ги следва. Всеки би трябвало много добре да познава най-чудния организъм, човешкото тяло. Всеки трябва да е наясно с устройството на различните органи и

тяхната зависимост един от друг, за да може да поддържа целия организъм и функциите му. Трябва да се познава влиянието на духа върху тялото и на тялото върху духа и законите, които ги регулират.

ЗАПОЗНАВАНЕ С БОРБАТА НА ЖИВОТА

Необходимо е винаги да помним, че здравето не зависи от случая; то е последица от послушанието и изпълняването на здравните закони. Това знаят добре състезателите в атлетическите игри и в различните първенства. Те преминават през най-грижлива подготовка, упражняват детайлите и се подлагат на строга дисциплина, като всеки физически навик внимателно се регулира. Знаят, че всяка небрежност, претоварване или отпускане, в резултат на които отслабват или се изтощават телесните органи, означават сигурно поражение.

А колко по-важно е да се проявява подобна загриженост за добър резултат в борбата на живота! Нашата борба не е мнима, от нея зависят резултати с вечно значение. Трябва да се опълчваме срещу невидими врагове. Зли ангели се борят за завладяването на всяко човешко същество. Всичко, което вреди на здравето, не само намалява телесната сила, но отслабва и духовните и моралните сили. Робуването на даден вреден навик води човека до трудно разграничаване на правилното от неправилното, а оттам и до невъзможност да противостоят на злото. Така се увеличава опасността от грешки и поражения.

"Не знаете ли, че които се тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата?" (Кор 9:24). А в борбата, която ние водим, могат да спечелят всички, които упражняват самодисциплина и следват добрите принципи. Прецизното им спазване често се смята за дребнавост - за нещо, което не е толкова важно, че да му се отделя внимание. Но за разглежданите в момента въпроси нищо не е маловажно. Всяка наша постъпка се отразява на везните, показваща победа или поражение в живота. Писанието ни заповядва: "Така тичайте, щото да я получите (наградата)" (1Кор.9:24).

Като последица от лакомството на нашите първи родители, потомството им изгуби рая. Въздържанието във всичко има много по-голямо значение за нашата подготовка за рая, отколкото хората мислят.

Като посочва упражняването себеотрицание при борците в древните гръцки състезателни игри, Павел пише: "Всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко; те вършат това,

за да получат тленен венец, а ние - нетленен. И тъй, аз така тичам не като към нещо неизвестно, така удрям не като че бия въздуха, но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, сам аз да остана неodobрен" (I Кор. 9:25-27).

ОСНОВА НА РЕФОРМАТА

Успехът на реформата зависи от познанието на основната истина. Докато, от една страна, има опасност да се изпадне в тесногръда философия и в строг, студен формализъм, от друга, твърде възможно е да се изпадне в нехайно свободомислие. Основата на всяка здравна реформа е Божият закон. Ние трябва ясно и точно да изтъкваме необходимостта от изпълняването му. На хората трябва да се разясняват неговите принципи, вечни и непроменими както самия Бог.

Една от най-печалните последици на първото падение беше, че човекът изгуби силата си за себевладеене. Едва когато тази сила се възвърне, може да се постигне истински успех.

Тялото е едничкото нещо, чрез което дух и душа се развиват в съграждане на характера. Затова врагът на душите отправят своите изкушения към отслабването и сломяването на телесните сили. И успее ли, това означава, че човекът като цяло е във властта на злото. Склонностите на нашето телесно естество сигурно ще ни доведат до гибел и смърт, ако не са под властта на една по-висша сила.

Тялото трябва да се подчинява на властта на по-висшите сили на съществуването. Страстите трябва да се владеят от волята, която пък трябва да се поставя под ръководството на Бога. Нашият живот трябва да се ръководи от царствената власт на разума чрез Божията благодат.

Божите изисквания трябва да се внушават на съвестта. У мъжете и жените трябва да се култивира дълг към себевладеене, необходимост от чистота, освобождаване от похвален апетит и нечисти навици. Трябва да им се внушава истината, че всички техни телесни и душевни сили са им дар от Бога и че трябва да бъдат поддържани в най-добро състояние за служба Нему.

В старото богослужение с жертви, което представляше символично евангелието, жертвата, която се принасяше на Божия олтар, не биваше да има никакъв недостатък или порок. Жертвата, която представляваше Христос, трябваше да бъде без порок. Словото Божие ни го посочва като едно нагледно поучение какви да бъдат Божиите чада, които са "жертва

жива", "света и непорочна", "благоугодна на Бога" (Римл.12:1; Ефес.5:27).

НЕОБХОДИМОСТ ОТ БОЖЕСТВЕНА СИЛА

Без Божествена сила не може да бъде проведена никаква истинска реформа. Човешките защитни средства срещу естествени и придобити склонности са само една пясъчна преграда срещу порой. Едва когато Христовият живот стане жива сила в нашия живот, тогава можем да противостояим на заобикалящите ни отвътре и отвън изкушения.

Христос дойде на този свят и живя според Божия закон, за да може човекът да постигне пълна власт над гибелните за душата склонности. Лекарят на тялото и на душата осигурява победа над всички вредни страсти. Той е предвидил всяка възможност, за да може човек да изгради един съвършен характер.

Когато някой се предаде на Христос, духът му се подчинява на властта на Божия закон, а това е царският закон, възвестяващ свобода на пленените. Щом човек стане едно с Христос, той става свободен. Подчинение под Христовата воля значи възстановяване на човешкото съвършенство.

Послушание към Бога значи освобождаване от робството на греха, свобода от човешки страсти и склонности. Тогава човек може да застане като победител над себе си, като победител над собствените си слабости, като победител в борбата с князе и властници, т.е. с господарите на света, които владеят над тъмнината в този свят, с лукавите духове на поднебесната (Ефес. 6:12).

ПОУЧЕНИЯ В ДОМА

Никъде подобни поучения не са по-необходими и никъде не ще дадат по-добри резултати, отколкото в дома. Родителите са задължени да положат основата на всички формиращи характера навици. Възпитанието трябва да започне с разясняване принципа на Божия закон и отношението към физическото и нравствено здраве. Посочвайки на децата, че послушанието към Словото Божие е нашата едничка гаранция срещу злините, които водят света светкавично бързо към унищожение. Обяснявайте на родителите, че те са отговорни не само за себе си, но и за своите деца. Родителите дават на децата си пример или на послушание, или на пристъпване. От техния пример и техните поучения се решава участието на

семейството им. Децата ще бъдат това, което родителите им направят от тях.

Ако родителите можеха да разберат последиците от своите постъпки, от примера и поученията си в поддържането и увеличаването на силата на греха или мощта на правдата, те сигурно биха постъпвали другояче. Мнозина биха се освободили от разни предания и привички и биха приели божествените принципи на живота.

СИЛАТА НА ПРИМЕРА

Лекарят, който обслужва семействата по домовете им, който седи до леглата на болните, облекчава страданията и ги възвръща от прага на смъртта, който вдъхва надежда на умирация, спечелва доверието и симпатията повече от всеки друг. Дори на проповедника на евангелието не се предлагат такива големи възможности и такова влияние.

Примерът на лекаря, както и неговите поучения, трябва да бъдат една положително действаща сила. За делото на реформата са нужни мъже и жени, чийто всекидневен живот е пример на истинско себевладеене. Проповядваните от нас принципите ще са от стойност, когато сами ги прилагаме в живота си. Светът се нуждае от едно практическо нагледно обучение в това, какво може да извърши Божията благодат, за да възстанови в човека изгубеното царствено достойнство, чрез силата на себевладеенето. Светът от нищо не се нуждае така много, както от познанието за спасителната сила на евангелието, изявявана в живота на истинските християни.

Лекарят постоянно общува с хора, нуждаещи се от подкрепа и насърчение чрез един истински пример. На мнозина липсва морална сила. Липсва им себевладеене и затова изкушението лесно ги побеждава. Лекарят може да помогне на такива души само когато в неговия личен живот си личи твърдото спазване на принципите, което го прави способен да побеждава всеки вреден навик и нечиста страст. В неговия живот трябва да се вижда действието на Божествената сила. Ако не е така, колкото и убедителни и силни да са думите му, влиянието му няма да е за добро.

Съвет или помощ от лекаря търсят много, претърпели морално крушение поради лошите си навици. Те са наранени и слаби и чувствуват своята немощ и неспособност да победят.

От тях трябва да се отстрани всичко, което би продължавало да подхранва направилите ги такива мисли и чувства. Трябва да дишат въздух, изпълнен с чистота и възвишени, благородни мисли. Колко тежка е отговорността на онези, които вместо да им бъдат добър пример, сами се

погубват чрез вредни навици и влиянието им увеличава силата на изкушението!

ЛЕКАРЯТ И ВЪЗДЪРЖАНИЕТО

Към лекарска помощ прибегват много, които погубват тялото и душата си чрез употреба на тютюн и спиртни напитки. Ако лекарят чувства своята отговорност, ще обяснява на такива пациенти причината за страданията им. Но ако пуши и употребява алкохол, могат да имат думите му? Ще има ли смелост, съзнавайки своята собствена слабост, да посочи тъмните петна в живота на пациента си? Ако самият той употребява тези вредители, как ще може да убеди младите в гибелните последици?

Как може един лекар да е за обществото образец на чистота и себевладеене, как може работата му по отношение на въздържателното дело да е успешна, когато сам е носител на лошите навици? Как може да служи на Господа до леглото на болния и умиращия, когато дъхът му мирише на алкохол или тютюн?

Как може човек да оправдае доверието, което му се възлага като на способен лекар, когато сам руши нервите си и упоява разсъдъка си чрез употребата на наркотични отрови? Такъв лекар не е способен да вземе бързо решение или да работи прецизно.

Щом не спазва управляващите собственото му същество закони, щом задоволяването на прищевките е над физическото и духовното му здраве, не се ли изявява като неспособен, недостоеен да му се гласува отговорност за човешкия живот?

ОБЕЗСЪРЧЕНИЯ В ЛЕКАРСКАТА РАБОТА

Колкото способен и вярващ да е един лекар, в неговия живот не липсват случаи на привидно обезсърчение и поражение. Често в работата си той не постига онова, което би искал. Макар здравето на пациентите му да бъде възвърнато, то може да не е от съществена полза нито за страдащите, нито за заобикалящите го. Мнозина оздравяват само за да продължат да водят разпътния си живот, причинил болестта. Те отново с предишната страст се хвърлят във водовъртежа на задоволяване на прищевките и безумствата си. Изглежда, че лекарят е полагал напразно усилия за тях.

И Христос имаше подобни случаи, но въпреки това не спираше да работи, макар и само за една страдаща душа. От десетте прокажени, които бяха очистени, само един оцени

стореното за него и той беше чужденец – самарянин. Заради него Христос излекува десетте. Когато лекарят не успява повече от Спасителят, нека се поучи от Великия Лекар. За Христос е писано: "Няма да отслабне, нито ще изнемогне." "С доволство ще гледа той подвига на душата си." (Ис.42:4;53:11).

Ако само една душа дори приемеше евангелието на Неговата благодат, Христос, би приел живот на работа, смирение и позорната смърт, за да спаси само тази една душа. Ако чрез нашия труд бъде възвърната и облагородена, готова да се яви пред Господа в небето, макар и само една душа, нямаме ли ние и тогава причина да се радваме?

ЛИЧНИ НУЖДИ И ОПАСНОСТИ

Задачите на лекаря са тежки и изтощителни. За да може да ги изпълнява успешно, той се нуждае от стабилна конструкция и добро здраве. Слаб или болнав човек не може да устои на изтощителната лекарска професия. Неможещият да се владее напълно, не е в състояние да се справя с различни болести.

Често лишаван от сън, от храна, до голяма степен от приятна почивка и от привилегията да посещава религиозни служби и събрания, животът на лекаря като че е в непрекъсната сянка. Страданията, на които е свидетел, нещастните умиращите, които търсят помощта му, допирът му с нещастните съкрушават сърцето му и рушат вярата му в човечеството.

В борбата с болестта и смъртта нервите се напрягат до крайност. Реакцията след такова страшно напрежение поставя характера на най-голямо изпитание. Тъкмо тогава изкушението има най-мощна сила. Повече от хората с друга професия лекарят се нуждае от самообладание, душевна чистота и от вярата в Господа. Заради другите и заради себе си той не бива да пренебрегва здравните закони. Небрежността в здравните навици е в тясна връзка с небрежността в моралните.

ЕДИНСТВЕНАТА СИГУРНОСТ

Единствена сигурност за лекаря при всички случаи е начинът му на живот според принципи, подкрепяни и облагородявани чрез твърдо следваната, поставена от Бога цел. Той трябва да притежава моралната сила на Божия характер. Всеки ден, всеки час, всеки миг трябва да живее

като пред лицето на невидимия свят, като Моисей трябва да се държи за невидимото, сякаш го вижда.

Коренът на правдата е в благочестието. Никой не може да води пред съчовеците си постоянно чист, истински живот, изпълнен с добри дела, ако животът му не е скрит с Христос в Бога. Колкото по-голяма е дейността му между хората, толкова по-тясна трябва да бъде връзката на сърцето с Бога. Колкото по-належащи са задълженията и колкото по-голяма отговорността му, толкова по-голяма е нуждата на лекаря от Божествената сила. Той трябва за известно време да се отделя от земното, за да се задълбочава във вечните неща. Необходимо е да противостои на вражески набези, устремени независимо как да го отделят от Източника на силата. Лекарят трябва съвсем съзнателно, чрез молитва и изучаване на Писанието да се поставя под Божията закрила. Трябва да живее в непрекъснатата връзка и искрено общение с принципите на истината, правдата и милостта, които изявяват Божиите качества в душата.

В каквато степен Словото Божие да е било възприето и последвано, ще влияе със своята сила върху всяка постъпка в живота и всяка посока на развитие на характера. То ще пречиства мислите, ще регулира желанията. Доверилите се на Словото Божие, ще бъдат мъжествени и силни. Те ще се издигнат високо над всякакви низости в една свободна от всякаква нечистота атмосфера.

В общение ли е човек с Бога, преобразяващата решителност, запазила Йосиф и Данаил от гибелното влияние в езическите палати, ще запази и неговия живот неопетнено чист. Одеждата на характера му ще бъде без петно. Христовата светлина не ще бъде затъмнена в живота му. Светлата утринна звезда винаги ще го огрява с непроменена слава.

Такъв живот ще бъде пример за сила в обществото. Той ще бъде преграда срещу злото и прибежище за изкушаваните, светлина, сочеща пътя за всички, които сред трудности и обезсърчения търсят правия път.

ЛЕКАРИ - МИСИОНЕРИ

"Те ще бъдат между народите като роса от Господа"

ПОУЧАВАНЕ И ЛЕКУВАНЕ

"И Той ги разпрати да благовестят царството Божие и да лекуват болни"

Като изпрати дванайсетте Си ученици на тяхното първо мисионско пътуване, Той им заповяда: "И като отивате, проповядвайте, казвайки: Небесното царство наближи. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте!" (Мат. 10:7-8)

Когато по-късно бяха изпратени седемдесетте, Той им поръча "И като влизате в някой град, ...изцелявайте болните в него, и казвайте им: Божието царство е наближило до вас!" (Лука 10:8-9). Присъствието и силата на Христос ги придружаваше "И седемдесетте се върнаха с радост, и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас!" (Лука 10:17)

След Христовото възкресение същото дело бе продължено, повтаряха се същите сцени, както през Неговата дейност. "Събираше се още и множество от градовете около Ерусалим, та носеха болни и измъчвани от нечисти духове; и всички се изцеляваха" (Деян. 5:16).

И учениците "излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин. (Марка 16:20).

"Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христос. И народът единодушно внимаваше на това, което Филип им говореше, ...Нечисти духове, като викаха със силен глас, излизаха от мнозина, които ги имаха; и мнозина парализирани и куци бидоха изцелени, тъй щото настана голяма радост в оня град." (Деян. 8:5-8)

ДЕЛОТО НА УЧЕНИЦИТЕ

Лука, авторът на евангелието, което носи неговото име, беше лекарски мисионер. В писанието той е наречен "Лука - възлюбленият лекар" (Колос.4:14). Апостол Павел чул за способностите му и го отделил като такъв, комуто Господ е поверил особено дело. Лука спечели неговото сътрудничество и известно време го придружаваше при пътуванията му от място на място. По-късно Павел остави Лука във Филипи, в Македония. Тук той работи много години като лекар и като проповедник на евангелието. В работата си като лекар той служеше на болните и се молеше Божията целебна сила да почива над страдащите. Така се отваряше пътят за вестта на евангелието. Успехът на Лука като лекар му предлагаше много възможности да проповядва Христос между езичниците. Божият

план е ние да работим така като учениците. С поръчката на евангелието е свързано физическото лечение. В евангелското дело поучаване и лечение не бива да се отделят.

Задачата на учениците се състои в разпространяване на познанието за евангелието. На тях бе възложено делото да проповядват на целия свят донесената от Христос блага вест и тази задача те изпълниха. Евангелието бе занесено на всички народи под небето през времето само на едно поколение.

Разнасянето на евангелието из света е делото, което Бог е възложил на носещите Неговото име. За греха и нещастieto на земята евангелието е едничкото лекарство. Разпространяването на вестта за Божията благодат на цялото човечество е първата работа на онези, които изпитат нейната спасителна сила.

НУЖДТА ОТ ЕВАНГЕЛИЕТО

Когато Христос разпрати учениците с евангелската вест, вярата в Бога и Неговото Слово бе почти изчезнала от земята. У юдейския народ, който претендираше че притежавал познание за Иехова, Неговото Слово бе пренебрегнато, отхвърлено и вместо него се почитаха човешки предания и измислици. Себелюбие, честолюбие, церемонии, алчност за печалби изпълваха мислите на човеците. Както беше изчезнало страхопочитанието пред Бога, така бе изчезнало и състраданието към човека. Себелюбието бе преобладаващият принцип и сатана постигна желанието си в мизерията и гибелта на човеците.

Сатанинските инструменти завладяха хората. Човешкото тяло, създадено за храм на Бога, стана жилище на демони. Човешките чувства, нерви и органи бяха тласкани от свръхестествени сили към задоволяване на ниските страсти. Хората носеха демонични знаци на лицата си и много от тях свидетелстваха за легиони лукави духове, от които бяха обладани.

А какво е състоянието на света днес? Нима и днес вярата в Библията не е така унищожена от висша критика и спекулации на днешното време, както чрез преданията и ученията на книжниците в Христовите дни? Нима и днес алчността, славолубието и жаждата за удоволствие не са се оплели толкова здраво, както тогава? Колко малко в така нареченият християнски свят, а дори и в официалните християнски църкви, се ръководят от християнски принципи! Колко малко са онези в търговските, социалните, домашните и дори религиозните кръгове, които приемат Христовото учение

за правило във всекидневния си живот! Не е ли вярно, че "правосъдието отстъпи назад и правдата стои надалеч...и правотата не може да влезе...и който се отклонява от злото става плячка"? (Ис. 59:14-15)

Престъпността се шири в такива размери, че честните, богобоязливите хора отвсякъде са крайно разтревожени. Човешкото перо не е в състояние да опише владеещото зло. Всеки ден нови вести за политически борби, за обири и измами. Те изпълват сърцето с мъка - с дълги списъци на насилия и беззакония, равнодушие към човешкия живот. Всеки ден броят на умопомрачените, както и броят на убийствата и самоубийствата се увеличава. Кой може да се съмнява, че между хората усилено действат сатанински сили, целейки да помрачат и объркат разума им и да опетнят и разрушат тялото им?

Докато светът е изпълнен с тези злини, евангелието много често се проповядва с такова равнодушие, че много малко засяга съвестта и живота на хората. Навсякъде има сърца, които копнеят за нещо, което не притежават. Те жадуват за сила, даваща им власт над греха, за сила, освобождаваща ги от оковите на злото, и носеща из здраве, живот и мир. Мнозина, познали някога силата на Божието слово, са се спрели там и жадуват за Божието присъствие.

И днес, както преди 19 века, светът се нуждае от откровение на Христос. Нужно е едно голямо реформаторско дело; а делото на възстановяване на тялото, душата и духа може да се извърши само чрез Христовата благодат.

ХРИСТОВИЯТ НАЧИН ДА ПЕЧЕЛИ НАРОДА

Само Христовият метод ще постигне истински успех за спечелването на народа. Спасителят общуваше с хората като им желаше най-доброто. Той им съчувстваше, помагаше в нуждите им и спечелваше доверието им. И тогава им заповядваше: "Следвайте ме!"

Нужно е да се приближаваме до хората чрез различни старания. Ако за проповядване се отделяше по-малко време, а повече внимание се отделяше за лична служба, би имало по-големи резултати. На бедните трябва да се помага, за болните да се полагат грижи, опечалените и наскърбените да се утешават, неопитните да се съветват. Трябва да плачем с плачещите и да се радваме с радващите се. Когато е придружавано от силата на сериозни съвети, от силата на молитвата, от силата на Божията любов, това дело не може да остане и не ще остане без плод.

Трябва винаги да помним, че целта на мисионската работа е: болни от грях души да се насочват към Спасителя на Голгота, Който отнема греховете на света. Когато Го гледат, те ще стават подобни Нему. Трябва да насърчаваме болните и страдащите да гледат Исус и да живеят. Работещите с болни, трябва винаги да представят Христос, Великия Лекар, пред физически и душевно страдащите. Посочвайте им Единствения, можещ да лекува физически и душевни болести. Разказвайте им за Този, Който чувства техните слабости. Насърчавайте ги да се поставят под закрилата на отдаления живота Си, за да направи възможно получаването на вечен живот. Говорете за Неговата любов, разказвайте им за Неговата сила да избавя.

Това е високият дълг и ценната привилегия на лекаря-мисионер и често личната служба подготвя пътя за това. Бог често спечелва сърцата чрез нашите старания да облекчаваме телесните мъки.

Лекарската мисионска работа е пионерското дело на евангелието. То трябва да се проповядва и упражнява чрез слово и чрез лекарска мисионска работа.

ДЕЛОТО НА БОЛНОГЛЕДАЧА-ХРИСТИЯНИН

Почти във всяко общество мнозина не обичат да слушат Словото Божие и да посещават религиозни събрания. За да стигне евангелието до тях, то трябва да им бъде занесено у дома. Често облекчаването на телесни страдания е едничкият път, по който човек може да се приближи. Болногледачи-Християни, грижещи се за болни и облекчаващи нуждата на бедни, често ще имат случай да се молят с тях, да им четат Словото Божие и да им говорят за Спасителя. Те могат да се молят за и с безпомощните, чиято воля е слаба да се наложи на покварения апетит. Могат да донесат лъч на надежда в живота на претърпелите поражение и обезсърчените. Всеотдайната любов, изявявана в несебелюбиви дела, ще допринесе страдащите да повярват по-лесно в Христовата любов.

Мнозина не вярват в Бога и са изгубили доверието си в хората, но ценят делата на състрадание и подпомагане. Когато виждат как някой, без да търси земна прослава или заплащане, идва в дома им, служи на болните, нахранва гладните, облича голите, утешава наскърбените и на всички с любов посочва оня, за чиято любов и състрадание той свидетелства от личен опит, трогва сърцата им. Така се предизвиква благодарност и се разпалва вярата. Те виждат,

че Бог се грижи за тях и са подготвени да слушат, когато Словото Му се разкрива.

Всички мисионери, мъже и жени, и във външната, и във вътрешната мисия ще намират много по-лесно достъп до народа и ще бъдат много по-добре приети, ако са в състояние по такъв начин да помагат на болни. Когато всяка друга възможност липсва, жени - мисионерки в езическите страни могат да намират случаи да разнасят евангелието на жените. Необходимо е всички евангелски служители да умеят да оказват най-простата медицинска помощ, която допринася толкова много за облекчаване на болките и за лекуване на болестта.

ПОУЧАВАНЕ В ЗДРАВНИТЕ ПРИНЦИПИ

Вестителите на евангелието трябва да са в състояние и да поучават в принципите на един здравословен живот. Навсякъде се ширят болести, а повечето от тях биха могли да се избегнат, ако се спазваха здравните закони. Хората трябва да са запознати с влиянието на здравните принципи за тяхно благополучие, както в този, така и за бъдещия живот. Нужно е да им се покаже, да осъзнаят, че носят отговорност за даденото им от Твореца тяло, за да бъде то и Негово обиталище и на което според волята Му, трябва да бъдат верни стопани. Необходимо е да познават съдържанието се в думите на Свещеното Писание: "защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде" (2 Кор. 6:16)

Хиляди се нуждаят и на драго сърце биха приели поучение върху простите методи на лечение вместо отровните лекарства. Поучение върху една реформа в храненето е много необходимо. Погрешните навици в яденето и приемането на нездравословна храна допринасят не по-малко за невъздържанието, за престъпността и покварата, проклятието за света.

Когато се изнасят здравните, принципи трябва да се има предвид голямата цел на реформата - най-пълно развитие на тяло, душа, и дух. Изтъквайте, че природните закони, които са Божи закон, служат за наше най-голямо добро, че послушанието към тях допринася за щастието в този и за приготвянето ни за бъдещия свят.

Карайте хората да изучават изявите на Божията любов и мъдрост в делата на природата. Насърчавайте ги да изследват човешкото тяло, този чуден организъм, който представлява неговото устройство и законите, на които е подчинено.

Виждащите доказателствата на Неговата любов, схващащите нещо от мъдростта и благословието на Неговите закони и разбиращи последиците от послушанието ще се научат да гледат на своите задължения и отговорности от съвсем друга позиция. Вместо да смятат спазването на здравните закони за жертва или за себеотрицание, ще ги приемат като едно неоченимо благословение, каквото всъщност е.

Всеки, който служи така на евангелието, трябва да чувства, че част от определената му работа е да дава поучения върху принципите на здравословния живот. Тази работа е много необходима и светът я очаква с готовност.

ЛИЧНА РАБОТА

Навсякъде се проявява склонност да се дава предпочитание на обществената работа пред на личната. Човешката мъдрост клони към сдружения, към централизиране, към издигане на големи църкви и институции. Затова цел повечето представят благотворителността на разни институти и дружества. Те се изплъзват от общуване с нуждаещите се и сърцата им охладняват. Така стават себелюбиви и неотзивчиви, в тях любовта към Бога и към хората умира. На последователите Си Христос възлага едно лично дело – дело, което не може да се възлага на други. Работа за болни и бедни, занасянето на благата вест на изгубени не трябва да се предоставя на дружества и организации. Евангелието изисква лична отговорност, лични старания, лични жертви.

"Излез по пътищата и по оградите, и колкото намериш накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми!" – гласи Христовата заповед. Той води човеците в общение с такива, на които те търсят да помогнат. "...да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив, когато видиш голия да го обличаш!" – казва той (Ис. 58:7). "На болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват." (Марка 16:18). Благословенията на евангелието трябва да се раздават чрез непосредствена връзка, чрез лична служба.

ВСИЧКИ ТРЯБВА ДА РАБОТЯТ

Когато в древността Бог даваше светлина на народа Си, Той не действаше само върху определена класа. Даниил беше юдейски княз; също и Исая произхождаше от царски род. Давид беше овчарче, Амос – говедар, Захария – пленник от Вавилон, Елисей земеделец. За свои представители Господ подбуждаше

пророци и царе, благородници и обикновени хора и им изявяваше истините, които трябваше да се дадат на света.

На всеки, готов да бъде съучастник в Неговата благодат, Господ е поверил дело в полза на другите. Всеки от нас трябва сам да застане на мястото си и да каже: "Ето ме, изпрати мене!" (Ис. 6:8) Тази отговорност е възложена на всички - на проповедника на Словото, на християнина-болногледач, на християнския лекар, на всеки последовател на Христос без разлика дали е търговец или земеделец, учен или занаятчия. Нашата задача е да занесем на хората благата вест за тяхното спасение. Всяко предприето от нас дело трябва да е средство за постигане тази цел.

Поемащите възложената им задача, не само ще носят благословение на други, но и сами ще бъдат благословени. Съзнанието, че са изпълнили дълга си, ще се отразява благотворно на душите им. Съкрушените ще забравят своята съкрушеност, слабите ще се почувстват силни, невежите - мъдри, и всички ще намерят в Него, Който ги е призовал, неизчерпаема помощ.

ЦЪРКВАТА - ЕДНО ВЪЗПИТАТЕЛНО ДЕЛО

Христовата църква е организирана за служба, нейният лозунг е: служене. Членовете ѝ са борци, които трябва да се обучат за борба под водителството на Княза на тяхното спасение. Християнските проповедници, лекари и учители трябва да изпълнят много по-голямо дело, отколкото мнозина мислят. Нужно е не само да служат на хората, но и да ги обучават, та от своя страна и те да служат на други. Трябва не само да поучават в здравните принципи, но да възпитават служителите си да ги разпространяват принципи по-нататък. Истина, която не се прилага в живота и не се предава по-нататък, губи своята животворна мощ, своята целебна сила. Благословение от нея може да се получи, само когато тя се предава и на други.

Еднообразието в нашето служене на Бога трябва да се премахне; всеки църковен член трябва да е зает с някаква служба за Господа. Някои не могат да вършат толкова, колкото други, но всеки да върши най-доброто, на което е способен за предотвратяване на болестите и нещастията, плъзнали по света. Мнозина биха били готови да работят, стига да има кой да ги поучи, как да започнат. Те се нуждаят о наставление и насърчение.

Всяка църква трябва да бъде едно възпитателно училище за християнски служители. Нейните членове трябва да бъдат обучавани да изнасят библейски лекции часове, да ръководят

Съботно училище и да обучават; те трябва да се учат, как най-добре да се помага на бедните, как да се гледат болни, и как да се работи за непокаяните. Трябва да се открият здравни и готварски училища, групи, които да се подготвят за различните клонове на християнската благотворителна дейност. В тях трябва не само да се обучава, но и да се извършва практическа работа под ръководството на опитни учители. Учителите трябва сами да отиват между хората и да работят и тогава - и така онези, с които общуват, ще се поучават от тях. Личният пример е много по-ценен и резултатен от поученията.

Всички трябва да развиват физическите и духовните си сили до най-висок предел, за да могат да работят за Бога там, където Той ги призовава. Същата Христова благодат се беше изляла над Павел и Аполос и така добре ги подготви духовно. И днес ще се излива над смирените мисионери. Бог желае Неговите чада да видят как славата Му ще се изяви ясно и мощно в нашият свят.

НАЙ-ПОЛЗОТВОРНИТЕ РАБОТНИЦИ

Образовани служители, посветили се на Бога, могат да послужат по по-разнообразни начини на Господа и да вършат повече от хората без никакво образование. Училищното образование и култивирането на умствени способности им дава преимущество. Но и онези, които не притежават никакви особени таланти и високо образование, могат да служат успешно. Бог иска да използва всички желаещи да бъдат използвани от Него. Не винаги работата на най-блестящите и талантливите хора най-големи и трайни успехи. Нужни са мъже и жени, чули вестта от небето. Най-способните работници са последвалите поканата: "Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене...!" (Мат. 11:29).

Нужни са мисионери, които да са отдали цялото си сърце на тази цел. Докоснатото от Бога сърце, е изпълнено с голям копнеж да изяви Божията любов пред никога не чувалите за нея. Състоянието им буди у него чувство на лична скръб. Този човек полага живота си и отива като пратеник от Бога, изпълнен с Божия Дух, да върши дело, в което могат да участват ангели. Когато хората, надарени от Бога с духовни таланти, употребяват дарбите си за егоистични цели, след време на изпит ще бъдат изоставени да следват собствените си пътища. Бог ще приеме на тяхно място мъже, на пръв поглед не много надарени, много самоуверени, но Той ще укрепи слабите и ще извърши онова, което сами не ще могат да вършат. Ще приеме предлаганата от цяло сърце служба и ще

запълни несъвършенството, защото те изцяло се осланят на Него.

Господ често Си е избирал за сътрудници мъже, които са могли да получат само ограничено училищно образование. Те са използвали силите си най-грижливо и Бог е възнаграждавал верността им в работата им, трудолюбието, желанието да трупат знания. Той е виждал техните сълзи и е чувал молитвите им. Както някога благословието Му се изля над пленниците във вавилонския дворец, така и днес дава мъдрост и знание на своите служители.

Мъже без училищно образование и с нищожно обществено положение понякога чрез Христовата благодат са постигали чудесни успехи в печеленето на души. Тайната на техния успех е в уповаването им в Бога. Те са учили всеки ден от Него, "Който е чудесен съветник, Бог могъщ!" (Ис. 9:6).

Такива работници трябва да бъдат насърчавани. Господ ще ги свърже с по-способни хора, с по-големи възможности, за да се запълнят празнините в образованието им. Бързо ще схващат онова, което трябва да бъде направено, с готовност ще служат на нуждаещите се, а любезните им думи и дела ще разтварят врати, иначе недостъпни, за да могат да бъдат полезни на други. Ще се свързват със затруднените. Убедителното влияние на думите им ще довежда много треперещи души при Бога. Работата им ще показва, какво биха могли да извършат хиляди други, стига само да пожелаят.

ЕДИН ПО-ШИРОК ОБХВАТ НА ДЕЙСТВИЕ

Нищо не ще подбуди към такава себепожертвувателна страст и не ще култивира и възпита така добре характера, както работата за други. Много изповядващи се за християни мислят само за себе си, целта им е да се присъединят към църквата, за да се наслаждават на църковните грижи и душеспасителната работа. Те стават членове на големи и добре организирани църкви и са доволни, че не са принудени да вършат много за другите. Но така сами се лишават от твърде ценни благословения. Мнозина биха били много по-привилегировани, ако пожертваха своите приятни, спокойни връзки. Би трябвало да отиват там, където биха могли да вложат християнска дейност и тогава ще се научат да поемат отговорности.

Насадените много гъсто едно до друго дървета не могат да се развиват добре и да растат правилно, градинарят ги разсажда, за да имат около себе си простор за развитие. Подобно "разсаждане" би било от полза и за доброто на доста членове на наши големи църкви. Много от тях би трябвало да

бъдат там, където силите им да бъдат вложени в активна християнска дейност. Иначе загубват своя духовен живот и от липса на пожертвователна работа за други залияват духовно и стават бездейни. А присадени в някое друго мисионско поле биха укрепнали и биха станали ревностни.

Никой обаче не бива да чака да бъде повикан в някое далечно поле, за да започне да служи на другите. Навсякъде има отворени за служба врати, навсякъде около нас има нуждаещи се от нашата помощ. Вдовици, сираци, болни и умиращи, опечалени и обезсърчени, невежи и безпризорни се срещат навсякъде.

Трябва да смятаме за особен дълг да работим за наши съседни. Помислете как най-добре бихте могли да помогнете на хора, които нямат никакъв интерес към религията. Когато посещавате приятелите и съседите си, показвайте им, че се интересувате от тяхното духовно и временно благополучие. Говорете с тях за Христос като за Спасител, Който опрощава грехове. Канете ги на гости и четете заедно с тях скъпата Библия и други книги, които разясняват нейните истини, помагайте им да се присъединяват към вас, когато пеете духовни песни и се молите. Христос желае да присъства на такива малки събрания, както е обещал и по този начин сърцата ще бъдат изпълвани с Неговата благодат

Църковните членове трябва да се обучават в уменията да вършат подобна работа. Тя е не по-малко важна от спасението на заблудени души, намиращи се в непозната страна. Докато някои поемат бремето за души в далечни страни, нека многото, останали по домовете си, да чувстват и поемат бремето за ценни души около тях и да работят със също толкова ревниво за тяхното спасение.

Мнозина се оплакват, че водят затворен живот. Ако пожелаеха, биха могли да създадат много по-широк кръг на ползотворна дейност. Обичащите с цялото си сърце и душа Исус, и ближния - както себе си, разполагат с твърде обширно поле за влагане на своите способности и влияние.

МАЛКИ СЛУЧАИ

Никой не бива да пропуска малките случаи в очакване на някаква по-голяма работа. Може би бихте могли да се справяте успешно с малките работи, а в опитите ви за по-голяма дейност да се провалите напълно и да се обезсърчите. Като извършвате от все сърце онова, което трябва, ще развиете способностите си и за по-големи дела. Много вярващи застиват в бездействие и погиват, омаловажавайки всекидневните случаи и пренебрегвайки малките неща.

Не ставайте зависими от човешката помощ; издигнете погледа си над хората – към Оня, Който е определен от Бога да поеме болките ни върху Себе Си, да носи нашите скърби и да помага в нуждите ни. Като се упоавате на Словото Божие, подхванете работата там, където ви се предлага, и вървете с непоклатима вяра напред. Вярата в Христовото присъствие дава сила и устойчивост. Работете себепожертвувателно, с интерес, с неуморно старание, издръжливост и енергия.

В някои места поради трудности и несгоди мнозина не са били съгласни да отидат, но чрез всеотдайния труд на работниците там са наставали промени. Те са работили с търпение и издръжливост, не са се осланияли на човешка сила, а на Бога, и Неговата благодат ги е подкрепяла. Извършеното по този начин добро никога няма да стане известно на този свят, но благословените от него резултати ще се изявят в бъдещето

САМОИЗДЪРЖАЩИ СЕ МИСИОНЕРИ

На много места могат да работят с успех самоиздържачи се мисионери. Така работейки, апостол Павел разпространяваше Христовото учение по света. Проповядваше всеки ден евангелието в големи градове на Азия и Европа и същевременно упражняваше занаята си, за да издържа себе си и своите сподвижници. Думите му при раздялата със старейшините в Ефес разкриват как е работил и съдържат ценни поуки за всеки евангелизатор.

"Вие знаете по какъв начин прекарах цялото време между вас ...как не се посвених да ви излея всичко що е било полезно, и да ви поучавам публично и по къщите,никому среброто и златото, или облеклото не съм пожелал. Вие сами знаете че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене. Във всичко ви показах, така, че трудещите се трябва да помагат на немощните и да помните думите на Господа Исуса как Той е казал: по-блажено е да дава човек от колкото да приема." (Деян. 20:18-35)

И днес мнозина, ако бяха изпълнени със същия дух на себепожертвувателност, биха могли да направят много. Би трябвало да отиват по двама или повече, за да вършат мисионска работа. Необходимо е да посещават хората, за да се молят, да пеят, да поучават, да обясняват Писанието и да служат на болните. Някои могат да си изкарват прехраната чрез продажба на книги, други като апостол Павел – да упражняват някакъв занаят или по друг начин. Ако напредват в работата, ако съзнават своята безпомощност и се оставят смирено на Бога, ще получат благословение и опитности.

Господ Исус върви пред тях и те ще намират благоволение и подкрепа у богати и бедни.

Подготвените за лекарското мисионско дело в далечните страни, трябва да се поощряват да заминат незабавно там, където ги очаква работа, и да стигнат до народа, като започнат да изучават неговия език. Много скоро ще бъдат в състояние да проповядват простите истини на Словото Божие.

Нужно е вестители на Божията милост да се пръснат по целия свят. Християнски семейства се призовават да отидат в потънали в невежество страни, да отпътуват в далечни полета, за да се запознаят с нуждите на своите съчовеци и да работят там за каузата на Спасителя. Ако такива семейства пожелаеха да се установят в непознаващите Словото страни, в места, където хората са заобиколени от духовна тъмнина, и занесяха светлината на Христовия живот, какво благородно дело би могло да се извърши!

Всичко това обаче изисква отказване от собственото аз. Докато мнозина в желанието си да се премахне всяка пречка стоят и изчакват, а работата, която биха могли да свършат, се проваля и безброй хора умират без надежда и без Бога. Някои, заради търговски печалби или за да съберат научни познания, се осмеляват да отидат в изостанали страни и с готовност понасят трудности и неслоди; но колко малко са готови заради своите съчовеци да отидат със семействата си там, където има нужда от евангелието!

Истинска служба означава да се стигне до хората, каквото и да е разстоянието или състоянието им, да им се помага по всякакъв възможен начин. Чрез такива старания можете да спечелите сърцата им и да намерите отворени врати при погиващите души.

При всяка ваша работа не забравяйте, че сте тясно свързани с Христос, че участвате във великия изкупителен план. Христовата любов трябва да се излъчва от вашия живот подобно на един целебен, животворен поток. Когато се опитвате да привлечате други в кръга на Неговата любов, нека чистотата на вашия говор, себеотрицанието на вашата служба, любезността в обноските ви да свидетелстват за силата на Неговата благодат. Давайте на света такава чиста и правдива представа за Бога, че хората да Го видят в пълната Му красота.

Такт и съчувствие

Малка е ползата от опитите да реформираме други, нападайки онова, което смятаме за грешно у тях. Такива

старания причиняват повече вреда, отколкото полза. Вместо да отрече достойнството на Якововия кладенец, Христос представи на самарянката нещо по-добро. Думите Му: "Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода." (Йоан 4:10) Насочи разговора върху съкровището, което можеше да ѝ даде, като ѝ предложи нещо по-добро от онова, което тя имаше - жива вода, радостта и надеждата на евангелието.

Това е пример как да работим. Трябва да предлагаме на хората нещо по-добро от онова, което притежават - Христовия мир, извисяващ се над всяко познание. Необходимо е да им разказваме за Божия свят закон, отпечатък на Неговия характер и образ какви трябва да бъдат според Неговата воля. Показвайте колко безкрайно по-велика е непреходната небесна слава в сравнение с временните радости и удоволствия на този свят. Разказвайте им за свободата и мира на Спасителя. Той казва: "А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века." (Йоан 4:14)

Въздигайте Господа и възгласявайте: "Ето Божия Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29) Само Той може да задоволи копнежа на сърцето и да даде мир на душата.

Който иска да помага на другите, трябва да познава проблемите им и да работи с любов за тях. Нашата работа може да бъде благословена, само когато хората се убедят, че ги обичаме. От всички хора на света нашите работници трябва да са най-себепожертвователните, най-любезните и най-учтивите. В живота им трябва да се открива истинска доброта и себеотрицание. Работникът, който проявява липса на учтивост, показвайки се нетърпелив към невежеството или особеностите на другите, който говори необмислено или постъпва неразумно, може да си затвори вратите за сърцата така, че никога вече да не могат да бъдат спечелени.

Както росата и тихият дъжд падат върху ожаднените растения, така и вашите любезни думи трябва да падат над сърцата, ако искате да изтръгнете хората от заблудата и да ги спечелите за Христос. Божият план е най-напред да се спечели сърцето. Искаме да изявяваме истината чрез любов и да очакваме от Господа да ѝ дава преобразяваща живота сила. Светият Дух ще действа върху словото, което любовта е изрекла на душата.

По природа сме самонадеяни и упорити. Но когато възприемем поученията, които Христос иска да ни даде, ставаме съучастници на естеството Му и започваме да живеем Неговия живот. Чудният Христов образец, незабравимата нежност към чувствата на другите, плачейки с плачещите и радвайки се с радващите се, трябва да оставят дълбоки следи

върху характера на искрено следващите Го. Те ще се стараят с любезни думи и постъпки да облекчават пътя за уморените нозе.

ЕДНА НАВРЕМЕННА ДУМА

"Господ Иеова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения" (Ис. 50:4). Навсякъде около нас има наскърбени души, навсякъде можем да ги намерим. Нека да търсим страдащите и навреме да им кажем няколко думи за утешение на сърцата им. Нека винаги да бъдем канали, по които да тече освежаващата вода на съчувствието.

Нека в отношенията си с всички хора винаги да помним, че в живота на другите има скрити за очите на смъртните тайни. По страниците на спомените се намират печални събития, грижливо пазени от очите на любопитни. Там са отбелязани дълги, тежки борби с трудни обстоятелства, може би семейни несполуки, отслабвали от ден на ден куража, доверието и вярата. Души, които трябва да водят прекалено тежки борби в живота, могат да бъдат подкрепени и насърчени, оказвайки им малко внимание и любезност. За тях едно сърдечно ръкостискане на верен съчувстващ им приятел, е по-ценно от злато или сребро. Любезните думи са желани като усмивката на ангели.

Твърде много се борят с мизерия и са принудени да работят тежко за нищожна заплата. Те едва са в състояние да спечелят за най-необходимото в живота си. Непосилен труд и униние без надежда за някакво подобрене правят бремето им много тежко. А когато към всичко това се прибавят и страдания и болест, тогава то става почти непоносимо. Притеснени и измъчени, те не знаят към кого да се обърнат за помощ. Изречете съчувствие към техните изпитания, трудности и безизходица. Така ще получите възможност да им помогнете. Открийте им Божиите обещания, молете се с тях и за тях, вдъхвайте им надежда.

Думите на любов и насърчение, казани когато душата е болна и обезсърчена, се приемат от Спасителя като изречени за Него. Когато утешавате сърцата, ангели от небето ви наблюдават с благоволение.

БОЖЕСТВЕНО БОГАТСТВО

През всички епохи Господ се е старал да буди в човешките сърца чувство на Божествена братска любов между тях. Бъдете Негови сътрудници в това дело! Докато в света

цари отчуждение и недоверие, Христовите ученици трябва да проявяват духа, който управлява небето.

Говорете така, както би говорил Той; постъпвайте така, както Той би постъпил. Винаги проявявайте кротостта на Неговия характер, изявявайте безграничната любовта, залегнала в поведението Му и в отправените Му към хората поучения. Общувайки с Христос, най-смиреният служител може да докосне струни, чийто звуци да се разнесат по краищата на земята и да стигнат вечността.

Небесни същества очакват да заработят заедно с човешки инструменти, за да открият пред света какво може да стане от хората и какво може да се извърши за спасението на погинали души чрез връзката им с Бога. За способностите на освободилия се от личното АЗ, който е оставил Светият Дух да действа в сърцето му и да води един напълно посветен на Бога живот няма граници. Всички посветили дух, душа и тяло в Негова служба постоянно ще получават все нови духовни, умствени и телесни сили. На тяхно разположение ще е неизчерпаемата пълнота на небето. Христос им вдъхва диханието на собствения Си Дух, живота на Своя живот. Светият Дух развива своите най-висши сили за работа с душата и сърцето.

Приели тази благодат, можем да печелим победи, които поради собствените заблуждаващи ни мнения и предразсъдъци, поради грешките в нашия характер и слабата ни вяра са ни изглеждали невъзможни. На отдаващия се безрезервно в служба на Бога се дава сила да постига неизмерими успехи. За такива Бог желае да върши велики неща. Той ще действа върху човешкия дух, така че още в този свят в живота им ще е налице изпълнение на обещанието за бъдещото състояние.

"Ще се развесели пустинята и сухата земя,
и необитаемата земя ще се зарадва
и разцъфти като крин;
великолепно ще цъфти и ще се радва,
ще тържествува и ще се весели;
славата на Ливан ще ѝ се даде,
великолепието на Кармил и Сарон,
те ще видят славата на Господа,
величието на нашия Бог.
Укрепете отслабналите ръце
и уякчетe треперящите колена;
кажете на боязливите духом:
Ето вашия Бог!...
Тогава ще се отворят очите на слепи,
и ушите на глухи ще се отпушат.
Тогава хромият ще скача като елен,

и езикът на немия ще пее;
защото води ще бликнат в пустинята,
и потоци - в степите.
И водният призрак ще се превърне в езеро,
и жадната земя - във водни извори...
И там ще бъде друм,
и пътят по него ще се нарече свят път;
нечистият не ще ходи по него,
но той ще бъде само за тях;
които ходят по тоя път, дори и неопитните,
не ще се заблудят.
Лъв не ще има там,
и лют звяр не ще възлезе по него;
той няма да се намери там,
а по него ще ходят изкупените.
И ще се върнат избавените от Господа,
ще дойдат в Сион с радостно възклицание;
и вечна радост ще бъде над главата им,
а скръб и въздишка ще се отдалечат" (Исая 35:1-16).

Помощ за изкушаваните
"Любете един другиго,
както Аз ви възлюбих."

Христос ни възлюби не защото ние сме Го обикнали. Умря за нас, "докато ние бяхме още грешници". Отнасяше се към нас не според заслугите ни и макар греховете ни да са заслужили осъждането ни, Той не ни осъжда. Година след година е понасял наред с нашите слабости и невежество и нашата неблагоприятност и особености. И въпреки че сме се отклонявали в погрешни пътища и сърцата ни са се ожесточавали, и да сме пренебрегвали Неговите свети слова, ръката му все още е протегната към нас.

Милостта е Божие качество, което Той проявява към човешки същества, макар и да не са достойни за нея. Не сме я търсили; тя е била изпратена да ни потърси. Бог с радост излива милостта Си над нас, не защото сме я заслужили, а защото без нея сме съвсем недостойни. Единственото ни основание да получим милостта Му е само нашата голяма нужда.

Небесният ни Баща непрестанно протяга Своята ръка чрез Исус Христос, за да кани грешници и паднали в желанието Си да приеме всички. За Негова слава е да прости и на най-големия грешник. Той отнема плячката на силния, избавя пленения и изтръгва главнята от огъня. Спуска златната верига на Своята благодат в най-големите дълбини на

човешката деградация, като възпроявя покварената, опетнена от греха душа и я издига.

Всяко човешко същество е премоет на Неговия изпълнен с любов интерес. Заради любовта отдаде живота Си, за да възвърне човешката раса обратно към Бога и подобно на бдящ за овците от стадото си пастир, Той се грижи за грешни и безпомощни души, застрашени от погубел чрез изкусните примки на Сатана, подобно на грижовен към овците от стадото си пастир.

Животът на Спасителя трябва да е нашият пример в службата ни за изкушаваните и заблуждаващите се. Със същия интерес, същата нежност и търпение, проявениот Него към нас, трябва да се отнасяме към другите. Той казва: "Да любите един другиго, както Аз ви възлюбих" (Йоан 13:34). Ако Христос живее в нас, ще проявяваме Неговата себепожертвувателна любов към тези, с които общуваме. Когато виждаме мъже и жени, нуждаещи се от състрадание, не бива да питаме: Достойни ли са за това?, а: Как мога да им помогна?

Богати или бедни, високопоставени и нискостоящи, свободни и обвързани - всички са Божи наследници. Той, Който отдаде живота Си за избавление на хората, вижда във всяко човешко сърце едно съкровище, надвишаващо и най-високата земна цена. От тайната и славата на кръста трябва да разберем стойността на човешката душа. Ако я оценяваме така, ще чувствуваме, че човешките същества, колкото и ниско да са паднали, са твърде скъпи, за да се отнасяме към тях високомерно и с презрение. Ще осъзнаваме, колко е важно да работим за нашите съчовещи, за да могат да бъдат издигнати до Божия трон.

Макар да въргалаше в праха и в сметта, изгубената драхма от притчата на Спасителя бе все пак само една сребърна монета, но нейната притежателка я търси, защото за нея тя имаше стойност. Така и всяка душа, колкото и да е унижена от греха, в Божиите очи е ценна. Както сребърната драхма носеше образа и надписа на управляващата власт, така и човекът при сътворението си носеше образа и надписа на Бога. И макар и да сме опетнени и потъмнели от греха, все пак следи от надписа остават във всяка душа. Бог желае да спечели отново всяка душа и да възстанови в нея своя образ в правда и святост.

Липса на съчувствие

Колко малко споделяме с Христа съчувствието, което би трябвало да бъде най-силната връзка между нас и Него, да

носим в себе си състрадание към съкрушените, виновните, страдащите души, мъртви в престъпления и грехове! Жестокото отношение на човека към неговите съчовеци е най-големият му грях. Мнозина са убедени, че представляват Божията правда, а в същото време Неговата нежност и голямата Му любов им са съвършено чужди. Често онези, към които те се отнасят коравосърдечно и строго, изпадат под ударите на изкушението. Сатана се бори за тях и студените, лишените от състрадание думи ги обезсърчават и ги правят лесна плячка на изкусителя.

Как се печелят сърца

При общуването с души е нужна много нежност. Само Този, Който познава сърцата, знае как хората могат да променят сърцето си. Единствено чрез Неговата мъдрост може да имаме успех в битката за спечелване на погиващи души. Когато стоиш безчувствен, мислейки се за по-свят от другия, тогава колкото и уместни и убедителни да са доводите ти и колкото и правдиви да са думите ти, те никога не ще докоснат сърцата. Христовата любов, изявяваща се в думи и дела, ще намери достъп до душата, където е безсилно повторене на предписания и доказателства.

Нужно е да проявяваме повече християнско съчувствие не само безпогрешните според нас, но и към бедни, страдащи, борещи се души, които често грешат и се разкайват, които биват изкушавани и обезсърчени. Трябва да отиваме при съчовеците ни, изпълнени със състрадание към техните слабости, както нашият милостив Първосвещеник.

Прокудените, митарите и грешниците, презрените от хората бяха онези, които Христос призова и спечели чрез любовта и добрите Си обноси. Единствените никога неодобрявани от Него класи бяха високомерните, гледащите надменно на останалите, странящи от всички.

Христос ни заповядва: "Иди по кръстопътищата и оградите и ги принуди на влязат, за да се напълни дома ми!" В послушание към тези думи трябва да отидем при езичниците, които ни заобикалят, и при онези, които са далеч от нас. "Митарите и грешниците" трябва да чуят поканата на Спасителя. Чрез любезността и търпението на Неговите пратеници поканата се превръща в една принуждаваща сила за въздигането на затъналите най-дълбоко в греха.

Християнските изисквания ни налагат да работим с целенасочено, с неотслабващ интерес и с постоянно нарастващо желание за душите, които Сатана се стреми да погуби. Нищо не бива да заглуши усърдната, активната

ревност за спасението на погиващи. Обърни внимание, как цялото Слово Божие е проникнато от дух на усърдие за водене на мъже и жени до Христос. Трябва да използваме всеки случай, лично или публично да даваме всяко доказателство, да привеждаме всяка основателна причина, за да привличаме души при Спасителя. Трябва да вложим цялата си енергия и умение, за да ги накараме да погледнат към Христос и да приемат Неговия живот на себеотрицание и жертва. Трябва да им покажем, че очакваме от тях да зарадват Христос, като използват всеки Негов дар, за да прославят името Му.

Спасени чрез надежда

"Защото с надеждата ние се спасихме" (Римл. 8:24). Трябва да убеждаваме падналите, че за тях не е късно да станат отново истински хора. Христос уважи човека със Своето доверие и гледаше на по-късното поведение на почетения с това доверие, като въпрос на лична чест. Дори и към най-дълбоко падналите Той се отнасяше с уважение. Нашият Спасител страдеше винаги, когато сблъскваше с враждебност, поквара и нечистота; но никога не казваше дума, от която да се направи извода, че са накърнени чувствата Му или е засегнато Неговото честолюбие. Каквито и да бяха лошите навици, закостенелите предразсъдъци или необузданите страсти на хората, Той ги посрещаше със състрадателна нежност. Ако имаме същия дух, ще гледаме на всички хора като на наши братя, нападнати от подобни изкушения и изпитания, които често падат и се борят, за да се изправят, които като на нас самите се борят с трудности, стремят се да не падат духом и копнеят за съчувствие и помощ. И тогава с отношението си към тях ще ги насърчаваме и окуражаваме и в сърцата ще се събуди им надежда. Така ободрени и обнадеждени ще кажат с доверие: "Не се радвай за мене, неприятелко. Макар да съм паднал, ще стана! Макар да съм в мрак, Господ е светлина за мене; тогава Той ще ме изведе на светло и аз ще видя правдата Му" (Михей 7:8,9).

"От престола, на който седи, (Господ) гледа на всички, които живеят по земята; на всички тях Той е създал сърцата" (Пс. 33:14,15).

При взаимоотношения с изкушавани и заблуждаващи се Той ни моли: "Пазете се да не би и вие да бъдете изкушени!" (Гал. 6:1). Чувствайки собствената си слабост, трябва да сме снизходителни и към слабостите на другите. "Защото, кой те е отличил от другите? Какво имаш, което да не си получил?" (I Кор. 4:7). "Един е вашият Учител, а вие сте братя" (Мат. 23:8). "А кой си ти, който съдиш брата си? Или

ти, който презираш брата си?" (Римл. 14:10). "Прочее, нека не съдим вече един другия, а по-добре съдете за това, да не поставяме на брата си препънка или съблазън" (Римл. 14:13).

Как да наставяваме

Винаги е унизително, когато ни посочват нашите грешки. Никой не бива да прави това още по-оскърбително, чрез излишна коравосърдечност. Все още никой не е бил спечелен чрез упреци; напротив, по такъв начин мнозина са били отблъснати и доведени до закоравяване на сърцата си срещу онова, за което са ги упрекнали. Кроткият дух и любезните обноси могат да спасят заблуждаващите се и да покрият много грехове.

Апостол Павел смяташе за необходимо да укорява за неправдата, но колко грижливо се стараше да показва, че е приятел на грешниците! Как внимателно им обясняваше причината за техните постъпки! Изразяваше доверие и съчувстваше на борещите се до победен край.

"От голяма скръб и притеснено сърце ви писах - казва той; - с много сълзи, не за да ви огорча, а за да познаете преголямата любов, която имам към вас" (IIКор. 2:4). "Защото, ако и да съм ви наскърбил с посланието, не се каая, макар и да се кааях отначало... Сега се радвам не за това, че се наскърбихте, но че се наскърбихте за покаяние... Защото ето на, това, дето се наскърбихте по Бога, какво усърдие докара у вас, каква ревност, какво отмъщение! С всичко показахте себе си, че сте чисти в това дело... Затова се утешихме" (IIКор 7:8-13).

"Радвам се, че във всичко мога да се доверя на вас" (IIКор. 7:16). "Благодаря на моя Бог, колчем си припомня за вас, (като винаги, във всяка моя молитва се моля с радост за всинца ви), именно за вашето участие в благовестието от първия ден дори до сега, като съм уверен в това, че Тоя, Който почна у вас доброто дело, ще го върши дори до деня на Исуса Христа, както е и право това да мисля за всинца ви, защото ви имам на сърце и кога съм в окови, и кога защитавам благовестието" (Филип. 1:3-7). "И тъй, възлюбени и многожелани мои братя, моя радост и венец, стойте твърдо в Господа, възлюбени!" (Фил. 4:1). "Защото ние сме живи сега, когато вие стоите в Господа" (I Сол 3:8).

Павел писа на тези братя като на "осветени в Христа Исуса"; а не като на такива, които бяха със съвършен характер. Писанията му бяха до мъже и жени, които се бореха срещу изкушението и бяха в опасност да паднат. Той им

посочваше "Бога на мира, Който е извел из мъртвите Великия Пастир на стадото". Уверяваше ги, че Бог ще ги направи съвършени "чрез кръвта на вечния завет", "във всяко добро дело, за да изпълните волята Му, като върши у вас каквото Му е благоугодно чрез Христа Исуса" (Евр. 13:20,21). Ако някой съгрешил, види грешката си, внимавайте да не накърните честолюбието му. Не го обезкуражавайте чрез равнодушие или недоверие. Не казвайте: "Преди да му даря доверие, ще чакам да видя, дали ще издържи". Изкушаваните често падат поради такова недоверие.

Трябва да се постареем да разберем слабостите на другите. Твърде малко знаем за изпитанията на обвързаните с веригите на мрака и на решилите се да станат смели и морално силни. Най-заслужаващо съжаление е състоянието на онзи, който страда от разкаяние; той прилича на люшкащ се пияница, политащ в калта. Не вижда нищо ясно. Разсъдъкът му е помрачен и не знае какво да предприеме. Много нещастни души остават неразбрани, неоценени, пълни с мъка и страх като изгубени, блуждаещи овци. Те не могат да намерят Бога, а горещо копнеят за опрощение и мир.

О, не им говорете думи, които да увеличават болката им! На уморената от греха душа, която не знае къде да намери избавление, представяйте състрадателния Спасител. Вземете я под ръка, възправете я, насърчавайте я, давайте й надежда. Накарайте я да хване ръката на Спасителя.